

ΒΟΗΘΕΙΑ
Υπεράνθρωπε!

Ο
Υ
Γ
Ε
Ρ
Α
Ζ
Ο
Ρ
Ο
Ι
Σ
Ο
Μ

Τὸ μεγαθήριο
καὶ ὁ νάνος

ΜΕΣΑ στὴν ἀόρατη φιλακή, στὸν ἀόρατο θόλο(*), ὅπου εἶναι κλεισμένος ὁ τρομερὸς Κινέζος μάγος Τάο Γκό, συμβαίνουν καταπληκτικὰ πράγματα.

Ὁ Κινέζος παύει νὰ προσπαθῇ μάταια νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν

(*) Ὁ Σιμούν, μὲ μιὰ παιγίδα, ἔχει κλείσει τὸν Τάο Γκό μέσα σ' ἓναν ἀόρατο θόλο, μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς συσκευῆς ποὺ δημιουργεῖ γύρω ἐνὸς σφαιρικοῦ ἀόρατου φράγματος, ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ περάσει! Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 90, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τάο Γκό, ὁ τρομερὸς».

παγίδα, ἀφρίζοντας καὶ μαινώμενος σὰν λυσσασμένο σκυλί.

Μένει ἀκίβητος. Ἔνα σατανικὸ χαμόγελο διαγράφεται: στὸ κιτρινωπὸ πρόσωπό του. Τὰ μάτια του σπιθίζουν ἀλλόκοτα.

Γονατίζει. Κρύβει τὸ πρόσωπό του στὶς παλάμες του. Ἀκουμπάει τὸ μέτωπό του στὴ γῆ.

Μένει ἔτσι γιὰ μερικὲς στιγμές.

Ξαφνικά, ἓνας, κλωνισμὸς κἀν-ι τὸ ἔδαφος νὰ σαλέψῃ βίαια.

Πίσω ἀπὸ τὸν μυστηριώδη Κινέζο, κοντὰ στὸ βράχο, οἱ δύο συσκευὲς ἀόρατου θόλου — μιὰ μικρὴ καὶ μιὰ μεγάλῃ

—που είχε τοποθετήσει ο 'Υπερέλληνας, τινάζονται στον αέρα από μια έκρηξη και τὰ κομμάτια τους σκορπίζονται ολόγυρα!

Ένώ οι 'Υπεράνθρωποι κυττάζουν κατάπληκτοι, ο Τάο Γκό παθαίνει μια αφάνταστη μεταβολή.

Γίνεται... μαμούθ! Ένα τεράστιο προϊστορικό ζώο με πελώριους χαυλιόδοντες, δυο φορές μεγαλύτερο από έναν ελέφαντα!

Τò μεγαθήριο χιμάει έναντιόν τους.

Οι προστάτες τής 'Ανθρωπόπιπτος, ξαφνιασμένοι, τραβιούνται προς τὰ πίσω και προς τὰ πλάγια κι' έπειτα έπιτιθέονται όλοι μαζί έναντιόν του.

Έκτός από τόν Κοντοστούπη, φυσικά!

Ο νάνος μένει ασάλευτος, τρέμοντας ολόκληρος σαν ψάρι και προφέροντας προσευχές και άκατανόητες φράσεις:

"Αγιοι Πάντες! Σώστε με! Πάτερ ήμών, ό έν τοίς ούρανοίς... ώχ ή καρδούλα μου! Ένα μα... μα... μα... μουθ! "Οχ! "Οχ! δηλαδή πώς τò φοβάμαι! Άλλά... αν με πατήση; "Αν μου πατήση τόν... κάλο; "Ιησους Χριστός νικά κι' όλα... Μπράβο, 'Υπεράνθρωπε! "Οχ! Πάει ό Σιμούν! Πάει τò παιδάκι!

Πραγματικά, μέσα στη σκληρή μάχη, που διεξάγεται ανάμεσα στο μεγαθήριο και στους 'Υπεράνθρωπους, τò

μαμούθ έχει αρπάξει με τήν προβοσκίδα του τόν Σιμούν και τόν σηκώνει ψηλά για να τόν χτυπήσει χάμω, να τόν ζαλίση και να τόν ποδοπατήσει!

Μά τò 'Υπεραγόρι, ό μικρός γίος του Κερανού και τής Λάουρας δέν είναι εύκολη λεία.

Καθώς τόν σηκώνει τò μαμούθ, τὰ μάτια του καρφώνονται στα μάτια τού μεγαθήριου. Σάν να τόν άρπαξε ξαφνικά ένα γιγαντιαίο χέρι, τò μεγαθήριο σταματάει. Η προβοσκίδα του ξεδιπλώνεται. Ο Σιμούν έλευθερώνεται!

Μά δέν πέφτει. Μένει στον αέρα, στο ύψος τού κεφαλιού τού τρομακτικού αντιπάλου του και τὰ μάτια του έξακοντίζουν τήν μεγάλη ύπνωτιστική δύναμή τους έναντιόν τού κτήνους.

Τò προϊστορικό θέρας μένει με τὰ όγκώδη πόδια του καρφωμένα χάμω, τρέμοντας έλαφρά σαν άνθρωπος που βγήκε γυμνός στο έροβορόρι! Χουτρες σταγόνες ιδρώτα ξεπηδούν από τò δέρμα του.

Ξαφνικά, τò μαμούθ αλλάζει μορφή. Γίνεται δεινόσαυρος και αλλάζει πάλι μορφή σχεδόν άμέσως. Γίνεται βόας! Μια στιγμή όμως πριν γίνη βόας, ή λεπιδωτή ούρά τού δεινόσαυρου σαλεύει με δύναμη, χτυπάει τόν.. Κοντοστούπη και τόν έξαπολύει πενήτα μέτρα μακρυνά!

— "Οχ!, ούρλιάζει ό νάνος

χλωμιάζοντας από τον πόνο και το φόβο και άμέσως έπειτα κόκκινίζοντας από θυμό. "Άτιμη δεινόσαυρε! Άν δε σε κάνω... γαϊδουρόσαυρο, να μη με λένε Κοντοστούπη!

Και, ξεχνώντας τον κίνδυνο, όρμαιο έναντίον του Τάο Γκό, που τώρα έχει πάρει τη μορφή βόα!

Ο βόας χτυπάει το νάνο με το όγκώδες κεφάλι του στο στήθος και μεταμορφώνεται πάλι! Γίνεται τσάκαλι, τίγρη, πίθηκος, πουλί, ποντίκι και... χάνεται!

Ο νάνος κουνάει με λύσσα τις γροθιές του και γρυλλίζει:

— Έφυγες πάλιο - Κινέζε! Θρασύδειλε! Μόλις με είδες κι άγρίψα, τ΄όβαλες στα πόδια κι έγινε καπνός! "Εγινες σκόνη...

Ο Σιμούν, το μικρό "Υπεραγόρ", ζαρώνει τα φρύδια του.

— Η δύναμη της θελήσεώς του, μουρμουρίζει, είναι πολύ μεγαλύτερη απ' όσο φανταζόμουν! Κατώρθωσε να διαπεράσει το λεπτό, μικρό θόλο της μικρής συσκευής και να συντριψη και τις δυο συσκευές! Η πρώτη μάχη τελείωσε με νικητή τον Τάο Γκό! Καταφέραμε να ματαιώσουμε τα έγκληματικά σχέδιά του, αλλά ο ίδιος έχει μείνει ελεύθερος και ζωντανός για να έπιτεθή πάλι έναντίον μας και έναντίον της Άνθρωπότητος!

Ο Κοντοστούπης, που δεν

έχει σταματήσει ούτε στιγμή να τρέμει από την ταραχή που δοκίμασε, λέει με στόμφο:

— Μη φοβάσαι, Σιμούν! Έγώ είμαι εδώ! Θα σας προστατέσω εγώ από τον Σιμούν!

Και κάθησε σε μια πέτρα για να μην πέσει λιπόθυμος!

"Ένα παράξενο γράμμα

ΕΚΟΥΝ ΠΕΡΑΣΕΙ μερικές μέρες. Η νέα "Υόρκη" έχει ξαναβρή την ήσυχία της και έχει έπισκευάσει τις ζημιές που είχαν προκαλέσει οι μακρόχρονοι επάναστάτες του Τάο Γκό(*).

Οι "Υπεράνθρωποι" ξεκουράζονται στο σπίτι τους, χωρίς όμως να ξεχνούν καθόλου ότι, από στιγμή σε στιγμή, ο τρομερός Τάο Γκό μπορεί να εξαπολύσει μια νέα επίθεση σί του.

Ο Σιμούν κάθεται ώρες όλοκληρες ακίνητος, προσπαθώντας να συλλάβη με τη σκέψη του τη σκέψη του άλλόκοτο Κινέζου και να ανακαλύψη που βρίσκεται ο Τάο Γκό και τί κάνει.

Μα δεν μπορεί να το κατορθώσει αυτό. Άγνωστο με ποιο τρόπο, ο μυστηριώδης μάγος έχει κατορθώσει να ύψωση ένα τείχος σιωπής ανά-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, το 90, «Τάο Γκό, ο Τρομερός».

μεσα σ' αυτόν και στον Σιμουόν.

Οι μέρες περνούν...

Ξαφνικά, ένα πρωινό, συμβαίνει κάτι, πού ρίχνει τους Υπερανθρώπους στην πιο παράξενη και πιο ταπεινωτική περιπέτειά τους!

Ένας ταχυδρόμος έρχεται φέρνοντας ένα γράμμα.

Τό παίρνει ο Κοντοστόυτης και, γεμάτος χαρά, τρέχει κοντά στους συντρόφους του.

— Είναι από τον Γενικό Είσαγγελέα!, λέει. Σίγουρα, θα είναι τίποτα καινούργια συχαρητήρια για τη δράσι

Μιά δέσμη κεραυνών χτυπάει τον Σιμουόν κατάστημα!

μου! Διάβασέ το, 'Υπερέλληνα!

Τό Παιδι — Θαύμα παίρνει τό φάκελο και διαβάζει την επίγραφη:

«Γραφείον Γενικού Είσαγγελέως.

Πρός την Οικογένειά των Υπερανθρώπων

Ένταύθα

Ο 'Υπερέλληνας άνοίγει τό φάκελλο και βγάζει ένα δακτυλογραφη μένο χαρτί. Διαβάζει:

«ΚΛΗΣΙΣ

»Ο Γενικός Είσαγγελέας καλεί τον Υπερανθρωπο, τον Κεραυνό, την Άστραπή, τον 'Υπερέλληνα, τον Έλ Γκρέκο, τον Σιμουόν και τον Μπίλ Φάκτ, τον έπονομαζόμενο Κοντοστόυτη, να παρουσιαστούν αύριο και ώρα 10 τό πρωί, στο κακούργιοδικείο για να δικαστούν για ένα μεγάλο έγκλήμα τους εναντίον της Άνθρωπότητας!

»Αν άρνηθούν να προσέλθουν στο δικαστήριο, δέ θα διαταχθή βέβαια ή σύλληψις τους γιατί είναι γνωστό ότι καμμιά δύναμις στον κόσμο δέν μπορεί να κρατήση αιχμαλώτους τους Υπερανθρώπους. Θα γίνη όμως κάτι άλλο: Θα κηρυχθούν οι Υπερανθρωποι προδότες του ανθρωπίνου γένους και θα γίνουν αντίκειμενα

κοινής περιφρονησεως!

Μετά τιμής

‘Ο Γεν. Εισαγγελεύς»

Για μερικές στιγμές, νεκρική σιωπή απλώνεται γύρω. Μένουν όλοι βουβοί, έμβρόντητοι, κυττάζοντας χαζά τὸ χαρτί που κρατάει ὁ ‘Υπερέλληνας.

‘Επειτα, ὁ Κοντοστούπης βάζει τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Χό, χό, χό! Τί άστείο! Τί έξυπνη φάρσα! Θερμά συγχαρητήρια σ’ αὐτὸν που σκέφτηκε νὰ μὰς σκαρώσει αὐτή...

— Δὲν πρόκειται γιὰ φάρσα!, τὸν διακόπτει ὁ ‘Υπερέλληνας. ‘Εχει τὴν ὑπογραφή καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Γενικοῦ Εἰσαγγελέως αὐτὸ τὸ έγγραφο! Εἶναι γνήσιο! ‘Ο Εἰσαγγελεύς μὰς καλεῖ πραγματικά νὰ παρουσιαστοῦμε σὲ μιὰ δίκη! Καὶ αὐτὸ εἶναι πρωτοφανὲς καὶ καταπληκτικό!

Μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα, ὁ ‘Υπεράνθρωπος μουρμουρίζει:

— Εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίνει κάτι τέτοιο; Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ ὄνειρεύωμαι! ‘Ο Εἰσαγγελεύς καλεῖ ἐμὰς, τοὺς προστάτες τῆς ‘Ανθρωπότητας, γιὰ νὰ δικασθοῦμε ὡς ἐγκληματίες καὶ ἐχθροὶ τοῦ κόσμου! Κάποιο λάθος ἔχει γίνει, σίγουρα!

— Λάθος, ξελάθος, λέει ὁ Κεραυνὸς νευριασμένος δὲν πρόκειται νὰ παρουσιαστοῦμε σὲ καμμιά δίκη! Ξέρουμε πολὺ καλά πὼς εἴμαστε ἀ-

‘Ο Κοντοστούπης βρίσκειται ἀγκαλιασμένος με τὸν τερατώδη δράκοντα!

θῶο! ‘Επομένως, δὲ θὰ δώσουμε καμμιά σημασία στὴν κλήσι τοῦ Εἰσαγγελέως καί...

Τὸ πρόσωπο τοῦ ‘Υπεράνθρωπου ἀγριεύει στὰ λόγια αὐτά. ‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ ε κ ο πετάγεται ὀρθίος με τὰ χαρακτηριστικά του γεμάτα ἀγανάκτηση!

— Κεραυνέ!, λέει, Δὲν πρέπει νὰ μιλάς ἔτσι! Εἴμαστε οἱ πιὸ δυνατοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι, μπορούμε νὰ περιφρονοῦμε τοὺς νόμους! Οἱ νόμοι εἶναι πᾶνω ἀπ’ ὅλα. Οἱ νόμοι εἶναι ἐκεῖνοι που

συγκροτούν την κοινωνία των ανθρώπων και την κάνουν να προοδεύσει! Όταν οι πολίτες υπακούουν στους νόμους, όλα πάνε καλά! Όταν όμως οι πολίτες περιφρονούν τους νόμους, ή κοινωνία μεταβάλλεται σε μια ζούγκλα, όπου οι άνθρωποι εξοντώνονται μεταξύ τους! Εμείς είμαστε υπερασπιστές του Δικαίου! "Αν, λοιπόν, εμείς δώσουμε το κακό παράδειγμα, περιφρονώντας τους νόμους, τί πρέπει να κάνουν οι άλλοι άνθρωποι; "Όχι, Κεραυνέ! Θα παρουσιαστούμε στο δικαστήριο για να δικάσουμε, όπως θα δικάζόταν οποιοσδήποτε άλλος κοινός άνθρωπος. "Αλλωστε, με το να μην παρουσιαστούμε στο δικαστήριο, θα κάνουμε όλο τον κόσμο να πιστέψει πως είμαστε πραγματικά ένοχοι!

— Τότε, λέει, ο Κεραυνός, ως πάμε στον Εισαγγελέα να μάθουμε, τουλάχιστον, για τί μας κατηγορούν!

— "Όχι!", φωνάζει ο Υπεράνθρωπος. Δε θα πάμε στον Εισαγγελέα! Θα δείξουμε έτσι ότι ανησυχούμε και ότι είμαστε κάπως ένοχοι! Θα πάμε γραμμή αύριο το πρωί στο δικαστήριο και θα αντιμετώπισουμε την κατηγορία, σαν αθώοι που είμαστε!

Ο Κοντοστόυπης κουνάει το κεφάλι του άπαισιόδοξα.

— Δε μ' άρέσει καθόλου αυτή η ιστορία!, μουρμουρίζει. Δε μ' άρέσει καθόλου! Θα μάς χώσουν στη φυλακή

κι' ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ό θα μάς πη πώς δέν είναι σωστό να δραστηεύσουμε!... 'Ελχίνα!

Η πράσινη μαγεύρισα των Υπεράνθρώπων, που λατρεύει το νάνο σαν θεό της, πλησιάζει τρέχοντας.

— Τη θέλεις, ωραία μου Κοντοστόυπη; ρωτάει με τη φωνή της γεμάτη μέλι.

— Θα... θα μου φέρνης καμμιά λεμοναδίτσα στη φυλακή;

— Θα... θα σου φέρνω, Κοντοστόυπη μου!, τραυλίλει η 'Ελχίνα.

Και βάζει τα κλάματα; κάνοντας το μούτρο της να μοιάζει με μουσκεμένο, στραπατσαρισμένο καπέλο!

Η φοβερή κατηγορία

ΗΜΕΓΑΛΗ αίθουσα του δικαστηρίου είναι γεμάτη κόσμο. Άντρες και γυναίκες, γέροι και παιδιά, πλούσιοι και φτωχοί, συνωστίζονται εκεί μέσα για να δούν τους ξακουστούς Υπεράνθρώπους και να παρακολουθήσουν τη δίκη τους.

Δεκάδες δημοσιογράφοι είναι καθισμένοι στα μπροστινά καθίσματα, για να περιγράψουν τη δίκη στις έφημερίδες τους και να φωτογραφίσουν τους ήρωες των ήρώων!

Πέντε δικαστές, καθισμένοι στις έδρες τους, περιμέ-

νουν με νευρικότητα και ανυπομονησία να παρουσιαστούν οι κατηγορούμενοι.

«Η ώρα είναι δέκα παρά δύο λεπτά και οι Ύπεράνθρωποι δεν έχουν ακόμα κάνει την εμφάνισή τους στο δικαστήριο για να δικαστούν!

— Θα έρθουν!, λέει ένας Βάζω στοίχιμα εκατό δολλάρια πώς θάρθουν!

— Σύμφωνο!., άπαντά ένας άλλος. Στοίχιμα εκατό δολλάρια!

Το ίδιο γίνεται και μεταξύ άλλων μέσα στο πολυπληθές άκροατήριο. Οι άνθρωποι στοιχηματίζουν μεταξύ τους. Άλλοι υποστηρίζουν πώς οι Ύπεράνθρωποι θάρθουν κι άλλοι το αντίθετο!

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου μένει ακίνητος, με τα μάτια καρφωμένα σ' ένα μεγάλο ρολόι του τοίχου. Δέκα παρά ένα λεπτό... δέκα παρά μισό λεπτό... δέκα παρά δεκα δευτερόλεπτα... Δέκα!

Το ρολόι άρχίζει να χτυπάει: μία, δύο, τρεις, πέντε, όκτώ, δέκα φορές!

Πριν σβήση το δέκατο χτύπημα, από ένα άνοιχτό παράθυρο της αίθουσας έπτά ι-πτάμενες μορφές μπαίνουν μέσα σκίζοντας γοργά και χαριτωμένα τον άέρα και προσγειώνονται άπαλά στα έδωλια των κατηγορουμένων.

Είναι ο Ύπεράνθρωπος, ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, ο Κεραυνός, ή Άστραπή, ο Ύπερέλληνας, ο Σιμού και ο Κοινοστούης!

Το πλήθος ξεσπάει σε ζητωκραυγές και χειροκροτήματα. Χειροκροτούν ακόμα και εκείνοι που έχασαν στα στοίχηματα, γιατί όλοι άγαπούν και θαυμάζουν τους ήρωες των ήρώων!

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου άρχίζει να διαβάει το κατηγορητήριο:

«Ύπεράνθρωποι,

Σάς καλέσαμε σήμερα να δικασθήτε γιατί συνωμοτήσατε εναντίον της Άνθρωπότητας με τον σκοπό να την έξοντώσετε!

»Συγκεκριμένα, κατασκευάσατε στο έργοσπήριό σας δηλητηριώδη άέρια και ειδικές συσκευές, που τα έξαπολούν, με το σκοπό να θανατώσετε με αυτά τους ανθρώπους και να σβήσετε για πάντα κάθε ζωή άπό το πρόσωπο της Γής!»

Και ο Πρόεδρος προσθέτει:

— Τι έχετε να πείτε σ' αυτά; Είστε ένοχοι ή όχι;

Ο Ύπεράνθρωπος σηκώνεται όρθιος:

— Δεν είναι καν άνάγκη να άπαντήσουμε!, λέει με σταθερή και δυνατή φωνή. Είναι γνωστή σε όλους ή δράσι μας υπέρ της Άνθρωπότητας! Χρόνια τώρα, άγωνιζόμαστε για να σώσουμε τους ανθρώπους άπό τρομερούς κινδύνους! Άπειρες φορές, ή Άνθρωπότης γλύτωσε άπό

τήν καταστροφή χάρις στην επέμβασί μας! Είναι γνωστό ότι έχουμε τάξει τη ζωή μας στην ύπηρεσία του Δικαίου! Γιατί, λοιπόν, να συνωμοτήσουμε για να εξοντώσουμε την 'Ανθρωπότητα;

Ο Πρόεδρος ανασηκώνει τους ώμους του.

— Δεν ξέρω!, λέει. Παραδέχομαι ότι τα έπιχειρήματά σου είναι λογικά. Υπεράνθρωπε! Τα γεγονότα όμως σε διαφεύδουν! Υπάρχουν μάρτυρες και ντοκουμέντα, που αποδεικνύουν ότι πραγματικά συνωμοτήσατε έναντίον της 'Ανθρωπότητας!

Ο Υπεράνθρωπος ποδοπατεί άγρια τον πεσμένο έχθρο του κόσμου!

Πιέζει ένα κουδούνι, που άντηχει παράξενα μέσα στην αίθουσα.

— Νά παρουσιασθή ό πρώτος μάρτυς!, διατάζει έναν κλητήρα.

Μιά πόρτα άνοίγει κι ένας άντρας μπαίνει μέσα. Στα χέρια του κρατάει μερικά μπουκαλάκια με πράσινο ύγρο και μερικές συσκευές. Τά άκουμπάει μπροστά στον πρόεδρο.

— Ο άνθρωπος αυτός, λέει ό πρόεδρος στον Υπεράνθρωπο, είναι άστύνομικός. Χτές τη νύχτα, μπήκε κρυφά στο έργαστήριό σας και βρήκε αυτά τά μπουκαλάκια. Αν άδειάση κανείς τό ύγρο αυτό μέσα στις συσκευές, γίνεται ένα τρομακτικό θανατηφόρο δηλητηριώδες άεριο!

— Μά αυτό δεν είναι άπόδειξι!, διαμαρτύρεται ό Υπεράνθρωπος. Στο έργαστήριό του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο βρίσκονται τό κόσμου τά δηλητηριώδη ύγρά και άερια και πολλά όπλα! Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι σκοπεύουμε να τά χρησιμοποιήσουμε έναντίον της 'Ανθρωπότητας! Άπειναντίας είναι όλα αυτά προωρισμένα να χρησιμοποιηθούν ύ π έ ρ της 'Ανθρωπότητας!

Ο πρόεδρος κουνάει με λύπη τό κεφάλι του.

— Δυστυχώς, λέει, δεν μπορώ να σε πιστέμω, Υπεράνθρωπε! Πές μας τί άλλο βρήκες στο έργαστήριό των Υπερανθρώπων, μάρτυς;

— Βρήκα αυτό εδώ!, λέει
 ο μάρτυς.

Και βγάζει από την τσέπη
 του ένα σημειωματάριο.

— Είναι ένα ημερολόγιο
 του Έλ Γκρέκο!, λέει.
 Σ' αυτό ο Έλληνας έγραφε
 κάθε μέρα τις σκέψεις του
 και τα καθημερινά γεγονότα
 της ζωής του! Γέμισα τρόμο
 όταν διάβασα μερικά μέρη
 του ημερολογίου αυτού! Δι-
 αβάστε τα έσείς ο ίδιος κύ-
 ριε Πρόεδρε! Έχω σημαδε-
 μένα με κόκκινο μολύβι τα ά-
 ποσπάσματα, που άποδει-
 κνούν την ένοχη των κατηγο-
 ρουμένων.

Ο πρόεδρος παίρνει το ή-
 μερολόγιο και διαβάσει με
 φωνή, που τρέμει από συγκί-
 νηση:

«Σήμερα, τελειοποίη-
 σα την έφευρεσί μου! Εί-
 ναι ένα δηλητηριώδες αέ-
 ριο, που έξοντώνει κάθε
 ζωντανό πλάσμα! Οί άλ-
 λοι Υπεράνθρωποι είναι
 ένθουσιασμένοι! Με λίγη
 ποσότητα από το αέριο
 αυτό μπορούμε να έξολο-
 θρέψουμε ολόκληρη την
 Άνθρωπότητα!»

Νεκρική σιγή άπλώνεται
 μέσα στο δικαστήριο. Το
 πλήθος κυττάζει τώρα τους
 Υπεράνθρώπους με έκπληξι
 και άπορία.

Ο πρόεδρος συνεχίζει:

«Τα σχέδιά μας είναι
 υπέροχα! Η επίθεσις έ-
 ναντίον της Άνθρωπότη-
 τος θα γίνει ξαφνικά και
 θα τερματισθή σε λίγα

Ο Σιμούν σηκώνει τη μηχανή
 και πιέζει ένα κουμπί!

Λεπτά! Κάθε Υπεράν-
 θρωπος, έφωδιασμένος με
 μια συσκευή, θα έξαπο-
 λύση δηλητηριώδη αέρια
 εναντίον μιας περιοχής
 του κόσμου! Το θέαμα
 θα είναι υπέροχο! Η Γή
 θα μεταβληθή σ' ένα ά-
 πέραντο νεκροταφείο!»

Κραυγές φρίκης άναπτηδούν
 από το πλήθος. Πολλοί ση-
 κώνονται από τα καθίσματά
 τους άπειλητικά.

Ο πρόεδρος χτυπάει το
 κουδούνι για να επιβάλη την
 τάξι και συνεχίζει το διάβα-
 σμα από το ημερολόγιο του
 Έλ Γκρέκο:

«Κανείς δὲν ξέρει τὸ τρομερὸ μυστικὸ μας! Κανένας δὲν ξέρει ὅτι κάναμε ὡς τώρα τοὺς προστάτες τῆς Ἀνθρωπάτητος γιὰ νὰ ξεγελάσουμε τοὺς Ἀνθρώπους καὶ νὰ μπορέσουμε νὰ δράσουμε ὅταν θάρχόταν ἡ ὥρα! Κανένας δὲν ξέρει ὅτι στὴν πραγματικότητα εἴμαστε ὄργανα τοῦ Κακοῦ, ὅτι τὸ ὄνειρό μας εἶναι νὰ καταστρέψουμε τὸν κόσμο! Κανένας δὲν ξέρει ὅτι μισοῦμε τὸ Καλὸ καὶ τὸ Δίκαιο, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴ Γῆ καὶ ὅτι πλησιάζει ἡ στιγμή νὰ ἐπιτεθοῦμε!...»

Ὁ Πρόεδρος διακόπτει τὸ διάβασμα καὶ λέει μὲ φωνὴ γεμάτῃ φρίκη καὶ ἀποτροπιασμό:

— Ντρέπομαι πού διαβάζω τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια! Ἡ ψυχὴ μου ἀγανακτεῖ! Οἱ ἔνοχοι, ἀν εἶναι ἔνοχοι, θὰ τιμωρηθοῦν σκληρά!

Ὁ γραφικὸς
χαρακτήρας

Ο ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ἀνορθώνεται ἀργά. Μὲ τὰ ὄμορφα καὶ ἀνδροπρεπῆ χαρακτηριστικά του ἀλλοιωμένα ἀπὸ ἀγανάκτησι, λέει:

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀτιμία! Μιὰ συκοφαντία! Τὸ ἡμερολόγιο αὐτὸ δὲν εἶναι δικό μου! Δὲν ἔχω γράψει ποτὲ ἔνα ἡμερολόγιο!

— Δυστυχῶς, λέει ὁ πρόεδρος, τὸ ἡμερολόγιο αὐτὸ εἶναι γραμμένο ἀπὸ σένα, Ἔ λ Γ κ ρ έ κ ο! Εἰδικοὶ ἐπιστήμοντες ἔκαναν σύγκρισι τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρα τοῦ ἡμερολογίου μὲ τὸ γραφικὸ χαρακτήρα μιᾶς ἐπιστολῆς σου καὶ εἶπαν ὅτι καὶ τὰ δυὸ κείμενα εἶναι γραμμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο χέρι! Κύτταξε καὶ μόνος σου!

Ὁ Ἔ λ Γ κ ρ έ κ ο πηγαίνει κοντὰ στὴν ἔδρα τοῦ προέδρου, παίρνει τὸ ἡμερολόγιο, τοῦ ρίχνει μιὰ ματιά καὶ χλωμιάζει ὡς νεκρός!

Ὁ γραφικὸς χαρακτήρας εἶναι πράγματι ὁ δικός του! Τὰ φριχτὰ ἐκεῖνα λόγια, πού εἶχε ἀκούσει, εἶναι γραμμένα ἀπὸ τὸ χέρι του! Κι' ὅμως, ποτὲ δὲν εἶχε γράψει — οὔτε ἦταν δυνατόν νὰ εἶχε γράψει αὐτός, ὁ Ἔ λ Γ κ ρ έ κ ο — τὰ πράγματα αὐτά!

Τί μυστήριον εἶναι αὐτό; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη γράψει ἔνα ἡμερολόγιο, πού δὲν τὸ ἔχει γράψει;

— Τὸ ἡμερολόγιο αὐτό, λέει μὲ φωνὴ σπασμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι, φαίνεται πραγματικὸν γραμμένο ἀπὸ μένα. Ὁ χαρακτήρας εἶναι ὁ δικός μου! Κι' ὅμως ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω γράψει ποτὲ ἔνα τέτοιο ἡμερολόγιο! Ὁρκίζομαι...

Ὁ πρόεδρος τὸν διακόπτει μὲ μιὰ θυμωμένη χειρονομία.

— Οἱ ὄρκοι σου δὲν ἔχουν καμμιά ἀξία στὸ δικαστήριον, λέει αὐστηρά. Ἐκεῖνο πού ἔ-

χει αξία είναι τὰ πραγματικά γεγονότα! Καί τὰ γεγονότα μιλούν ἐναντίον σου καί ἐναντίον τῶν συντρόφων σου! Ἄν ὄμως δέ σου φτάνουν τὰ μπουκαλοκίκια, οἱ συσκευές καί τὸ ἡμερολόγιο αὐτό, δὲ νομίζω ὅτι θὰ μπορέσης νὰ προφέρης λέξι, ὅταν ἀκούσης τὸ δεύτερο μάρτυρά μας καί δῆς μιὰ νέα ἀπόδειξι συντριπτικώτερη ἀπὸ τῆς προηγούμενης!

Χτυπάει πάλι τὸ κουδούνι καί λέει στὸν κλητήρα:

— Νὰ μὴ ὁ δεύτερος μάρτυρας!

Μιὰ πόρτα ἀνοίγει κι' ἕνας ἄλλος ἀνθρώπος μπαίνει στὴν αἴθουσα.

Ἕνα μουρμουρητὸ ἀπορίας βγαίνει ἀπὸ τὸ πλήθος καί μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως ξεπηδάει ἀπὸ τὰ στήθη τῶν Ὑπερανθρώπων.

Γιατὶ ὁ δεύτερος μάρτυς εἶναι παράξενα ντυμένος μὲ μιὰ μακρὰ κινεζικὴ ρόμπα. Στὸ κεφάλι του φορεῖ ἕναν κινεζικὸ σκούφο. Εἶναι Κινέζος! Τὸ κίτρινο πρόσωπό του εἶναι συσπασμένο ἀπὸ μιὰ διαβολικὴ χαρὰ καί τὰ λοξά, πράσινα ματάκια του σπιθολοῦν ἀπὸ ἄγριο θρίαμβο!

Εἶναι ὁ Τάο Γκό, ὁ τρομερὸς ἐχθρὸς τοῦ κόσμου, ὁ ἀδυσώπητος ἀντίπαλος τῶν Ὑπερανθρώπων!

Οἱ ἡρώες μας δὲν τολμοῦν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους.

Ὁ Τάο Γκό μάρτυς στὴ δίκη ἐναντίον τους! Ὁ ἐκπρό-

σωπος τοῦ Σατανᾶ μάρτυς ἐναντίον τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Δικαίου!

— Διαμαρτύρομαι!, φωνάζει ὁ Ὑπερανθρώπος. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξετασθῆ ὡς μάρτυς ἐναντίον μας! Εἶναι ἐχθρὸς μας καί ἐχθρὸς τοῦ κόσμου! Εἶναι...

— Ὁ μάρτυς θὰ ἐξετασθῆ!, τὸν διακόπτει ὁ πρόεδρος. Ἄλλωστε, δὲν πράκτεται νὰ βασιστοῦμε μόνο στὰ λόγια του! Ἐχει καί ἀποδείξεις μαζί του!

Καί γυρίζει στὸν Τάο Γκό:

— Σὲ ἀκούμε, τοῦ λέει.

Ὁ μυστηριώδης καὶ σατανικὸς Κινέζος χαμογελαίει. Προσπαθεῖ νὰ δώσῃ στὸ πρόσωπό του ἀγγελικὴ ἔκφρασι. Καί τὸ κάνει πιὸ σατανικὸ ἀπὸ πρῖν.

Προσπαθεῖ νὰ κἀνῃ τὴ φωτὴ του γλυκεῖα καί τὴν κάνει πιὸ ἀποκρουστικὴ.

— Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι, λέει δείχνοντας τοὺς Ὑπερανθρώπους, εἶναι ἐχθροὶ τῆς Ἀνθρωπότητος! Τὸ ὀρκίζομαι αὐτό! Τοὺς εἶδα μὲ τ' ἄμματα του καί τοὺς ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου νὰ προετοιμάζον τὴν ἐξόντωσι τοῦ κόσμου! Ξέρω τί θὰ πούν! Ὅτι αὐτὰ ποὺ λέω εἶναι ψέματα! Ὅτι ἐχθρὸς τοῦ κόσμου εἶμαι ἐγὼ κι' ὄχι αὐτοί! Ὅτι αὐτοὶ εἶναι προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος καί ἄλλα παρόμοια! Τί θὰ πούν ὄμως ὅταν δοῦν τὸ φῖλμ ποὺ ἐγύρισα κρυφά, χωρὶς αὐτοὶ νὰ ὑποψιάζωνται τίποτα;

Βγάζει από την τσέπη του ένα μικρό μηχανήμα και το τοποθετεί απέναντι στον ένα τοίχο του δικαστηρίου.

— Κλείστε τις πόρτες και τὰ παράθυρα!, λέει. Πρέπει ἡ αἴθουσα νὰ γίνη σκοτεινή!

Σ' ἓνα νεύμα τοῦ προέδρου οἱ κλητῆρες ὑπακούουν. Κλείνουν τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες. Ἡ μεγάλη αἴθουσα σκοτεινιάζει.

Δυνατὰ φῶς ξεπηδάει ἀπὸ τὸ μικρὸ μηχανήμα τοῦ Τάο Γκό καὶ πέφτει πάνω στὸν τοίχο. Εἰκόνες, κινούμενες εἰκόνες φανερώνονται.

Κατάπληκτο, τὸ πλήθος βλέπει στὸν τοίχο τοὺς Ὑπεράνθρωπους, συγκεντρωμένους στὸ ἐργαστήριό τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἔναι ὅλοι τοὺς χαρῶμενοί καὶ τὰ πρόσωπα τοὺς φανερώνουν σατανικὸ θρίαμβο.

— Ἐπιτέλους!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος τῆς εἰκόνας. Σὲ δυὸ μέρες θὰ εἶμαστε ἔτοιμοι! Δὲ θὰ μείνῃ ἄνθρωπος ζωντανὸς πάνω στὴ Γῆ!

— Ἀνυπομονῶ νὰ φτάσῃ ἡ μεγάλη στιγμή!, λέει ἡ Ἀστραπή. Βαρῆθκα νὰ παρασταίνω τὴν καλὴ τόσα χρόνια!

Οἱ ἄλλοι κουνοῦν τὰ κεφάλια τους, σὰν νὰ ἐπιδοκιμάζουν τὰ λόγια τους.

Ὁ Κεντσοτούπης χοροπηδάει ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Γιούχουσου!, οὐρλιάζει. Θὰ χορέψω κάρσιλαμὰ πάνω στοὺς σκοτωμένους!

Μέσα ἀπὸ τὸ πλήθος ποῦ

παρακολουθεῖ τὴ δίκη ἀκούγονται κραυγὲς φρίκης καὶ ἀγανακτήσεως:

— Αἴσχος! Κάτω οἱ Ὑπεράνθρωποι!

— Εἶναι ἔχθροί μας!

— Ἐχθροὶ τῆς Ἀνθρωπότητος!

— Εἶναι τὰ πιὸ ἀποτρόπαια ὄντα ποῦ ἔχει γνωρίσει ὁ κόσμος!

— Ἀνοίξτε τὰ παράθυρα! φωνάζει ὁ πρόεδρος.

Τὰ παράθυρα ἀνοίγουν καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μπαίνει πάλι στὴν αἴθουσα.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἔχουν σηκωθῆ τώρα ὄρθιοι.

Τὰ πρόσωπά τους συσπῶνται ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ θυμὸ γιὰ τὴν ἀπαίσια αὐτὴ σκηνοθεσία. Ὅπως εἶχε συμβῆ μὲ τὸ ἡμερολόγιο, ποῦ εἶχε τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο χωρὶς νὰ τὸ ἔχη γράμει ὁ ἴδιος, ἔτσι καὶ τώρα οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶχαν παρακολοθηθεῖ τοὺς ἴδιους τοὺς ἑαυτοὺς των σὲ μιὰ σκηνή, χωρὶς νὰ ἔχη ποτὲ συμβῆ αὐτὴ ἡ σκηνή!

Ὁ Ὑπερέλληνας σύσπειρόνεται γιὰ νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ Τάο Γκό, μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν σταματάει.

— Ὄχι, Ὑπερέλληνα! λέει. Ἄν ἐπιτεθούμε ἐναντίον τοῦ καταραμένου Κινέζου, ποῦ εἶναι ὁ δημιουργὸς ὅλης αὐτῆς τῆς συκοφαντικῆς δίκης, ὅλοι θὰ νομίσουν ὅτι εἶμαστε πραγματικὰ ἔνοχοι! Πρέπει νὰ φερθούμε σὰν νὰ εἶμαστε κοινοὶ ἄνθρωποι χω-

ρίς υπερφυσική δύναμη...
Καί λέει στον πρόεδρο υ-
κλώνοντας τή φωνή του:

— Κύριε πρόεδρε! 'Επι-
μένουμε πώς είμαστε άθώοι!
Τό φίλμ που πρόβαλε ό μάρ-
τυς δέν αποδεικνύει τίποτα!
Μπορεί νά τό κατασκεύασε
μόνος του...

— Αυτό είναι γελοίο, 'Υ-
περάνθρωπε!, τόν διακόπτει
ό πρόεδρος. 'Όπως είδες και
μόνος σου, τά πρόσωπα του
φίλμ ήσαν έντελώς φυσικά
καί όχι ψεύτικα! Πώς μόρε-
σε νά παρουσιάση ένα φίλμ,
όπου τά πρόσωπα είναι απο-
λύτως όμοια με σάς και οι
φωνές τους όμοιες με τίς δι-
κές σας;

'Η καταδίκη

ΣΩΠΑΙΝΕΙ για μερικές στι-
γμές κι' έπειτα λέει σοβαρά
καί έπίσημα:

— 'Υπεράνθρωποι, μπορεί
τε νά απολογηθήτε πριν ά-
παγγείλω τήν άπόφασί μου!
'Υπεράνθρωπε! Λέγε πρώ-
τος!

— Είναι μιá συκοφαντία!,
άπαντά ό ήρωσ τών ήρώων.

— Έ λ Γ κ ρ έ κ ο!

— Είναι μιá άτιμία!

— 'Αστραπή!

— Είναι όλα ψέματα!

— Κεραυνέ!

— Είναι συκοφάντες οι
μάρτυρες!

— 'Υπερέλληνα!

— Είναι μιá άνανδρεία!

— Σιμόν!

— Είμαστε άθώοι!

— Κοντοστούπη!

— 'Εγώ... δηλαδή εσύ...
δηλαδή... ώχ ή καρδούλα
μου! 'Αφησε τ' άστεία, κύρ-
πρόεδρε, γιατί θά πάθω καμ-
μιά συγκοπή και θά σου...
κάνω μήνυση!

— Πολύ καλά!, λέει ό
πρόεδρος. Τό δικαστήριο θά
άποσυρθή για νά έκδόση τήν
άπόφασί του!

Οί δικαστές σηκώνονται
καί βγαίνουν από τό δωμά-
τιο.

Οί 'Υπεράνθρωποι κάθον-
ται πάλι στίς θέσεις τους.
Στό άκροατήριο άπλώνεται
σιωπή. Τό πλήθος περιμένει
με άγωνία τήν άπόφασί του
δικαστηρίου.

Περνούν μερικά λεπτά...

Ξαφνικά, μιá πόρτα άνοι-
γει και οι δικαστές μπαίνουν
πάλι στην αίθουσα.

'Ο Πρόεδρος διαβάζει τήν
άπόφασί:

«...Διά ταύτα, τό δικα-
στήριο καταδικάζει όλους
τούς κατηγορουμένους ένε-
θάνατο! 'Επειδή όμως οι
κατηγορούμενοι είναι έ-
τραυτοί και δέν έχουμε τά
μέσα νά τους θανατώσου-
με, γι' αυτό τους κατα-
δικάζουμε σε έξορία! Θα
φύγουν από τήν πάλι μας
καί δε θά ξαναπατήσουν
ποτέ τό πόδι τους εδώ!
Θά μπουν σήμερα στή φυ-
λακή και, αύριο τό πρωί,
ό λαός τής Νέας 'Υόρκης
θά τους συνοδεύση ως τήν
έκρη τής πόλεως και θά

τούς διώξη! "Αν ξαναγυρίσουν ποτέ στη Νέα Υόρκη, ο λαός θα τους κηρύξει έπιμους και προδότες και θα διαδηλώσει την περιφρόνησί του προς τους Υπερανθρώπους της Γης!»

Χειροκροτήματα άντηχούν στο άκροατήριο. Οί Υπεράνθρωποι γυρίζουν τὸ κεφάλι τους πρὸς τὸν Τάο Γκό και άνασκυρτούν. 'Ο μυστηριώδης Κινέζος δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ! "Έχει άξαφανιστή!

Οί ήρωές μας σηκώνονται καιί, με τὸ κεφάλι σκυφτό, άκολουθοῦν μερικούς άστυνομικούς, πού τούς οδηγοῦν στα κρατητήρια, στο ὑπόγειο τού μεγάρου τών δικαστηρίων.

Καθώς κατεβαίνουν τὰ σκαλοπάτια τών ὑπογείων, ὁ Κοντοστούπης κλαίει γοερά:

— 'Ωγούσουσου!, κάνει ὁ νάνος. Τὴν πάθαμε γιὰ καλά! Θα μάς κλείσουν στὴν φειροῦ! Θα μάς κλείσουνε μέσα καιί θα κυττάζουμε έξω.

— Σικιπή, Κοντοστούπη!, φωνάζει ὁ Υπεράνθρωπος. Πρέπει νὰ εἴμαστε άξιοπρεπεῖς!

— Για νὰ σοῦ πῶ, Υπεράνθρωπε!, γρυλλίζει ὁ νάνος. "Άφησε στὴν μπάντα τὶς έξυπνάδες! 'Εδῶ φυλακή μπαίνουμε! Τῆς φυλακῆς τὰ σίδερα εἶναι γιὰ τούς λεβέντες, δὲ λέω! "Όμως νὰ σὲ βασίζουνε φυλακή ἔτσι στα καλά καθούμενα, χωρὶς νὰ φταῖς, εἶναι κάτι πού μοῦ δίνει στα γεῦρα! Θα σπάσω

τὶς πόρτες τῆς φυλακῆς, θα βγῶ έξω καιί θα πάω νὰ καλέσω σὲ μονομαχία τὸν Τάο Γκό!

— Κοντοστούπη!, λέει αὐστηρὰ ὁ Υπεράνθρωπος. "Αν δοκιμάσεις νὰ δραπετεύσεις, θα σὲ τσακίσω στο ξύλο! Καταδικασθήκαμε καιί ὀφείλουμε νὰ ὑποστοῦμε τὴν τιμωρία πού μάς επέβαλε τὸ δικαστήριο! "Όφείλουμε νὰ ὑπακούσουμε στους νόμους! "Αν μάς βάλλουνε φυλακή, ὀφείλουμε νὰ μείνουμε στὴ φυλακή! "Αν μάς έξορίσουνε, ὀφείλουμε νὰ πάμε έξορία!

— Έτσι, ἔ; κάνει ὁ νάνος. Πολὺ καλά τότε. Σήκω - σήκω θα εἴμαστε καιί κάτε - κάτσε! Τότε, θέλω νὰ μοῦ δώσουν καιί ἕνα κοστούμι καταδικῶ γιὰ νὰ εἶμαι πραγματικὸς φυλακισμένος! "Όχι ἡ κορδούλα μου!

Οί άστυνομικοί κλείνουν τούς Υπερανθρώπους σ' ἕνα κελί. Στὸν Κοντοστούπη δίνουν ἕνα κοστούμι φυλακισμένου καιί ὁ νάνος άρχίζει τὴν περιπέτειά του.

— Χμ!, κάνει. Δὲν εἶναι άσχημα στὴ φυλακή! "Ένα μόνο πράγμα με άνησυχεί: μήπως τὴ νύχτα ἔρθη κανένας πενωασμένος ποντικὸς καιί μοῦ φάει τὴ μύτη!

"Η νύχτα περνάει ήσυχα. Οί Υπεράνθρωποι κοιμοῦνται εἰρηνικά, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα. Τὸ μυαλό τους ὁμως λειτουργεῖ πυρετωδῶς ὀκόμα καιί στὸν ὕπνο τους. Δὲν μποροῦν νὰ ἔξηγή-

σουν τὸ μυστήριο τοῦ ἡμερολογίου καὶ τοῦ φίλμ, πού εἶχαν πείσει τὸ δικαστήριον ὅτι οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Κόσμου!

Καὶ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ λύσουν τὸ μυστήριο αὐτὸ με κάθε θυσία...

Ἐξόριστοι

Ο ΛΟΚΛΗΡΗ ἡ Νέα Ὑόρκη εἶναι ἀναστατωμένη. Ἐκατομμύρια ἄνθρωποι ἔχουν συγκεντρωθῆ στὴ βορειοδυτικὴ πλευρὰ τῆς πόλεως περιμένοντας με ἀνυπομονησία τὴν ἀφ' ἑξὶ τῶν καταδίκων. Εἶναι ὅλοι τους ἐφωδιασμένοι με πέτρες, ξύλα καὶ σάπια φρούτα καὶ θέλουν νὰ δώσουν ἕνα καλὸ μάθημα στοὺς «προδότες», ὅπως ἀποκαλοῦν τώρα τοὺς προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος!

Μιά συνοδεία φαίνεται νὰ ἄρχειται ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς πόλεως.

Εἶναι οἱ ἥρωές μας, συνοδευόμενοι ἀπὸ ἀστυνομικούς καὶ ἀπὸ τὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου πού τοὺς καταδίκασε.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι βαδίζουν με τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ τὴν καρδιά γεμάτη πίκρα, γιατί οἱ ἄνθρωποι, γιὰ τοὺς ὁποίους τόσες φορές εἶχαν παλέψει με τὸ θάνατο, τοὺς ὑποβάλλουν τώρα στὴ μεγάλη αὐτὴ ταπεινώσι.

Ὅταν φτάνη στὴν ἄκρη τῆς πόλεως, ἡ συνοδεία σταματάει.

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου λέει:

— Ὑπεράνθρωποι! Φύγετε ἀπὸ τὴν πόλι μας! Εἶστε ἀνεπιθύμητοι ἐδῶ! Φύγετε καὶ μὴν ξαναγυρίσετε! Φύγετε γιὰ πάντα! Σὰς ἐξορίζουμε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ ὅλη σας τὴ ζωὴ!

— Φύγετε, προδότες!, οὐρλιάζει τὸ πλήθος.

— Κάτω οἱ δολοφόνοι!

— Κακρὰ ἀπὸ τὴν πόλι μας οἱ ἐγκληματίες!

— Διώξτε τοὺς κακούργους!

Καὶ τὸ πλήθος ἐπιτίθεται!

Οἱ ἄνθρωποι ὁρμοῦν ἐναντίον τῶν Ὑπεράνθρωπων!

Τοὺς χτυποῦν με ξύλα καὶ με πέτρες, με ντομάτες καὶ με σάπια φρούτα!

Τοὺς ρίχνουν λάσπη στὸ πρόσωπο.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν ἀντιστέκονται! Δὲν σηκώνουν κὰν τὰ χέρια τους γιὰ νὰ διώξουν μακρὰ τὸ πλήθος! Θὰ μπορούσαν, με μερικὰ χτυπήματα, νὰ κάνουν τὰ ἑκατομμύρια τοῦ κόσμου νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια πανικόβλητα. Μὰ δὲν τὸ κάνουν! Ξέρουν ὅτι εἶναι κι' αὐτοὶ θύματα τῆς σκευωρίας τοῦ Τάο Γκό, ὅτι πιστεύουν πὼς οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι πραγματικὰ ἔνοχοι!

Ἐξάλλου, οἱ προστάτες τοῦ Δικαίου δὲν μποροῦν νὰ παραβοῦν τοὺς νόμους. Οἱ νόμοι τοὺς καταδίκασαν καὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποστοῦν τὴν τιμωρία, μολοντί

Έχουν τη δύναμη να απαλλαγούν από αυτή!

Με το κεφάλι σκυφτό, οι 'Υπεράνθρωποι απομακρύνονται παίρνοντας τον πικρό δρόμο της εξορίας. Οι ντομάτες και τα σάπια φρούτα τους χτυπούν απ' όλες τις μεριές κι' αυτοί δεν αντιδρούν.

Δεν σταματούν παρά μόνο όταν φτάνουν σ' ένα δάσος, στην πλαγιά ενός βουνού. Έκεί, κάθονται χάμω και κάνουν συμβούλιο για ν' αποφασίσουν τί θα κάνουν.

— Θα πάμε να εγκατασταθούμε στην Ουάσιγκτων.

Λέει ο 'Υπεράνθρωπος, και θα μείνουμε εκεί ώσπου να βρούμε τον τρόπο να ξεσκεπάσουμε την απάτη, του Τάο Γκό και να τον εξοντώσουμε.

Οι άλλοι συμφωνούν και απογειώνονται.

Ανυψώνονται στον ουρανό και σκίζουν ολοταχώς τον αέρα, σαν έπτα μεγάλα πουλιά που μεταναστεύουν από τόπο σε τόπο.

Αναπτύσσουν τόση ταχύτητα, ώστε, μέσα σε λίγα λεπτά διασχίζουν την απόσταση που χωρίζει τη Νέα 'Υόρκη από την Ουάσιγκτων.

Όταν όμως φτάνουν στη δεύτερη αυτή πόλη και χαμηλώνουν για να προσγειωθούν, σταματούν ξαφνιασμένοι, δο-

Κυνηγημένοι από το μαινόμενο πλήθος, με το κεφάλι χαμηλωμένο, οι 'Υπεράνθρωποι φεύγουν από την πόλη της Ν. 'Υόρκης...

κιμάζοντας μιὰ δεύτερη πίκρα καὶ ἀπογοήτευσί.

Μιὰ τεράστια πινακίδα εἶναι στημένη ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ἐπάνω τῆς εἶναι γραμμένοι μὲ πελώρια γράμματα:

«ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ

Φύγετε! Εἴστε ἀνεπιθύμητοι. ἔδω!»

Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, οἱ ἥρωες τοῦ Καλοῦ ἀνυψώνονται πάλι. Ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων. Εἶναι φανερό πὼς ἡ εἶδησι τῆς καταδίκης τοὺς ἔχει μεταδοθῆ σ' ὀλόκληρη τὴν Ἀμερικὴ καὶ σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμο.

Σίγουρα, ὅλες οἱ πόλεις θὰ ἔχουν κιάλας στήσει παρόμοιες ἐπιγραφές!

— Δὲν μπορούμε νὰ πάμε πουθενά!, λέει ὁ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο στοὺς συντρόφους του. Εἴμαστε ἀνεπιθύμητοι παντοῦ! Εἴμαστε περιφρονητέα μέλη τῆς κοινωνίας, ἐμεῖς ποὺ ἔχουμε ἀφιέρωσει τὴ ζωὴ μας στὴν προστασία τῶν Νόμων καὶ στὴ δίκω; τοῦ Ἐγκλήματος! Ἄς ἐγκατασταθοῦμε λοιπὸν σ' ἕνα δάσος, κι' ἄς περιμένουμε τὴν ἐξέλιξι τῶν πραγμάτων! Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ μᾶς ἐξώρισαν θὰ μᾶς καλέσουν πίσω, ὅταν ἕνας νέος κίνδυνος ἀπειλήσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα!

Κατασκηνώνουν πραγματικὰ σ' ἕνα δάσος, ἔξω ἀπὸ τὴν Νέα Ἰόρκη. Ἐκεῖ βυθίζονται ὅλοι σὲ μαύρες σκέψεις, ξαπλωμένοι στὸ γρασίδι. Βλέπουν μακριὰ τὴν πό-

λι, μὰ ξέρουν ὅτι δὲν μπορούν νὰ μποῦν ἐκεῖ. Εἶναι ἐξόριστοι! Εἶναι ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας! Εἶναι γραμμένοι στὸ μαῦρο κατάλογο τῶν ἐγκληματιῶν!

Ἡ Ἀστρατὴ προσεύχεται:

— Θεέ μου!, λέει. Κάνε νὰ περάσῃ ὁ ἀπαισιος αὐτὸς ἐφιάλτης! Κάνε νὰ λάμψῃ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Δικαιοσύνη! Κάνε νὰ συντριβοῦν οἱ δυνάμεις τῆς Ἀδικίας καὶ τοῦ Ψέματος! Μὴν ἀφήσῃς τὸ Κακὸ νὰ θριαμβεύσῃ. Θεέ μου!

Ξάφνου, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Κερανοῦ:

— Ὁ Σιμονὸν καὶ ὁ Ὑπερέλληνας! Ποῦ εἶναι; Τί ἐγίναν; Δὲν εἶναι πουθενά.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο πετάγονται ὀρθιοί. Τὰ μάτια τοῦ ἥρωος τῶν ἡρώων ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ.

— Ἐφυγαν!, μουρμουρίζει. Ἐφυγαν! Ποῦ πήγαν ὁμως; Ἄν ἐπέστρεψαν στὴ Νέα Ἰόρκη, παρὰ τὶς διαταγές μου, θὰ τοὺς τιμωρήσω καὶ τοὺς διὸ σκληρά! Πολὺ σκληρά! Τί θὰ πούν οἱ ἄνθρωποι; Τί παράδειγμα θὰ πάρουν ὅταν ἐμεῖς δὲν συμμορφωνόμαστε μὲ τοὺς νόμους; Θὰ τοὺς τιμωρήσω σκληρά!

Πίσω στὴ Νέα Ἰόρκη

F ΧΕΙ σουρουπώσει. Τὰ σκοτάδια τῆς λυχτας πέφτουν

γοργά πάνω στην πάλι τής Νέας Υόρκης.

Δυὸ ἱπτάμενες μορφές σκίζουν τὴν θαμπὸ ἀέρα, ψηλά πάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοξύστες καὶ χαμηλώνουν. Προσγειώνονται στὴν ταράτσα ἐνὸς κτιρίου.

Εἶναι ὁ Σιμουὴν καὶ ὁ Ὑπερέλληνας, τὸ Ὑπεραγόρι καὶ τὸ Παιδί - Θαύμα. Γυρίζουν στὴ Νέα Υόρκη, ἀηφώντας τὶς διαταγές τοῦ Ὑπερανθρώπου! Εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ συγκεντρώσουν στοιχεῖα γιὰ νὰ ἀποδείξουν στὸ δικαστήριον ποίος εἶναι ὁ πραγματικὸς ἔνοχος, ὁ πραγματικὸς ἐχθρὸς τοῦ κόσμου.

— Ἄς μείνουμε ἀκίνητοι γιὰ μερικὲς στιγμὲς, λέει ὁ Σιμουὴν στὸν Ὑπερέλληνα. Θέλω νὰ συγκεντρώσω τὴ σκέψι μου! Ἴσως καταφέρω νὰ ἀνακαλύψω τοῦ βρίσκειται ὁ Τάο Γκό!

Τὰ δυὸ παιδιὰ μένουν ἀκίνητα.

Ὁ Σιμουὴν στηλώνει τὰ ἔξυπνα μάτια, τοῦ ἀλόγιστου μπροστά του, στὸ σκοτεινὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ δυνατὴ ὑπνωτιστικὴ σκέψι του ψάχνει! Παλεύει μὲ τὸ κενά! Προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν μυστηριώδη Κινέζο μέσα στὰ ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων τῆς Νέας Υόρκης!

Περνοῦν μερικὰ λεπτά...

Ξαφνικά, ὁ Σιμουὴν ἀνασκιρτάει. Τὰ μέλη τοῦ σώματός του τεντώνονται. Οἱ γραθὲς του σφίγγονται. Τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα.

Βλέπει μὲ τὴ σκέψι του... βλέπει ἕνα μεγάλο δωμάτιο, ἕνα εἶδος ἐργαστηρίου. Σ' ἕνα τραπέζι εἶναι καθισμένος ὁ Τάο Γκό, ὁ τρομερὸς Κινέζος, ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος ποῦ εἶχε σὺκοφαντήσει τόσο ἄτιμα τοὺς Ὑπερανθρώπους στὸ δικαστήριον!

Ὁ Κινέζος κάνει πειράματα καί, ἀπὸ τὸ ὕψος του, ὁ Σιμουὴν συμπεραίνει ὅτι τὰ πειράματα αὐτὰ δὲ γίνονται γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἀνθρωπότητος! Σίγουρα, ὁ Τάο Γκό προστοίμαζε κάποιον καινούργιον τρόπο ἐξοντώσεως τῶν ἀνθρώπων!

— Ἀκολουθήσε με, Ὑπερέλληνα!, λέει ὁ Σιμουὴν.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀπογειώνονται. Πετώντας μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, καταβύθονται πρὸς τὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων.

Φτάνουν ἐκεῖ σὲ λίγο καὶ μπαίνουν στὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἐ Γ κ ρ έ κ ο ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρον. Ἐκεῖ μέσα, ὁ Σιμουὴν ψάχνει σὲ μιὰ γωνία καὶ βρίσκει μιὰ μικροσκοπικὴ συσκευή.

—Εἶναι μιὰ τέλεια κινηματογραφικὴ μηχανή, λέει στὸν ἐξάδελφό του. Θὰ μᾶς βοηθήσῃ γιὰ νὰ παγιδέψουμε τὸν Τάο Γκό! Ἄς φύγουμε τώρα. Πρέπει νὰ βιαστούμε, γιὰτὶ πολὺ φοβᾶμαι μήπως ὁ Τάο Γκό ἐξαπολύσει ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος καμμιά νέα ἐπιθεσί, πρὶν ἐμεῖς εἴμαστε σὲ θέσι νὰ ἀντιδράσουμε! Ἄς ριζώσουμε ὅμως πρῶ-

τα μιὰ ματιὰ κάτω, στὸ σπίτι, γιὰ νὰ δοῦμε τί κάνουν ἡ Ἐλσα, ἡ Λάουρα καὶ ἡ Ἐλχίνα.

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ προσγειώνονται στὴ βεράντα, κοντὰ στὴν πόρτα ποὺ ὀδηγεῖ στὸ σαλόνι.

Χωρὶς νὰ φαίνωνται, κυττάζουν μέσα.

Βλέπουν τὶς τρεῖς γυναῖκες καθισμένες ἐκεῖ, νὰ κλαῖνε καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ παρηγορήσουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

— Γιατὶ ἄφησαν νὰ ἀτιμασθοῦν μὲ τὴν ταπεινωτικὴ καὶ ἀδίκη αὐτὴ καταδίκη; λέει ἡ Ἐλσα. Τί θὰ γίνῃ τώρα; Ποιὸς θὰ προστατεύσῃ τὸν κόσμο; Ἐχῶ ἓνα κακὸ προαίσθημα ὅτι ἕνας μεγάλος κίνδυνος θὰ ἀπειλήσῃ σὲ λίγο τὴ Νέα Ὑόρκη, τὴν Ἀμερικὴ, καὶ τὸν κόσμον ὅλο-κλήρῳ!

Ἡ Λάουρα κλαίει σιωπηλά. Ἡ Ἐλχίνα κλαίει γοερὰ μὲ λυγμούς.

— Ὁ Κοντοστούτης μου! μουρμουρίζει. Ποῦ νὰ βρῖσκεται τώρα ὁ ὠραῖος μου Κοντοστούτης;

Καὶ ζαρώνει τὸ μούτρο τῆς κἀνοντάς το νὰ μοιάξῃ μὲ ξεφουσκωτὸ πράσινο μπαλόνι!

— Πάμε!, ψιθυρίζει ὁ Ὑπερέλληνας στὸν Σιμούν. Μοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά!

Ἀπογειώνονται πάλι. Πετοῦν πρὸς τὸ κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς τὴν περιοχὴ ὅπου εἶναι οἱ οὐρανοξύστες.

— Ὑπερέλληνα, λέει ὁ Σι-

μούν. Ὁ Τάο Γκό ἔχει ἔγκαστασταθῆ σ' ἓνα μικρὸ διαμέρισμα, στὴν ταρατσα ἐνὸς οὐρανοξύστη. Δὲν πρέπει ὁμως νὰ ἔρθῃς μαζί μου ὡς ἐκεῖ, γιατί ὁ Τάο Γκό μετὶ τῆς δυνατῆ σκέψῃ του θὰ ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία σου καὶ θὰ ματαιωθῇ τὸ σχέδιό μας. Θὰ μὲ περιμένῃς στὴν ταρατσα ἐκεῖνου ἐκεῖ τοῦ οὐρανοξύστη. Ἐγὼ θὰ πάω στὸ διαμέρισμα τοῦ Κινέζου καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ σθῆσω ἀπὸ τὸ μυαλό μου κάθε σκέψῃ — ὅπως γυρίζει καιρὶς τὸν διακόπτη ἐνὸς ραδιοφώνου — γιὰ νὰ ἀπομονωθῶ ἐντελῶς ἀπὸ τὸν Τάο Γκό. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ὅλα θὰ πάνε καλά...

Ὁ Σιμούν συνεχίζει μόνος του τὸ πέταμα.

Φτάνει πάνω ἀπὸ ἓνα οὐρανοξύστη καὶ χαμηλώνει ἀπαλὰ καὶ προσεκτικὰ. Προσγειώνεται μπροστὰ σ' ἓνα διαμέρισμα, ποὺ εἶναι χτισμένο πάνω στὴν ταρατσα.

Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο βγαίνει φῶς, ποὺ φωτίζει μερικὰ μικρὰ δέντρα, ποὺ εἶναι φυτεμένα πάνω στὴν ταρατσα μέσα σὲ μεγάλα ξύλινα κιβώτια γεμάτα χῶμα.

Ὁ Σιμούν σφίγγει τὰ δόντια του καὶ κατορθώνει νὰ κἀνῃ τὸ μυαλό του νὰ πάψῃ νὰ λειπουογῇ. Παύει νὰ σκέπτεται. Οἱ κινήσεις του γίνονται ἐνστικτώδεις καὶ αὐτόματες. Προχωρεῖ πρὸς τὸ παράθυρο καὶ προβάλλει σιγὰ-σιγὰ τὸ κεφάλι του.

Βλέπει τὸν Τάο Γκό, καθι-

σμένο σ' ένα τραπέζι, να κάνει πειράματα.

Σηκώνει τὴ μικρὴ κινηματογραφικὴ μηχανή, στρέφει τὸ φακό της πρὸς τὸν Κινέζο καὶ πιέζει ἕνα κουμπάκι. Ἡ μηχανὴ ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ ἀθόρυβα ἀποτυπώνοντας τὴ φωνὴ καὶ τὶς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ τοῦ κόσμου!

Τὰ σχέδια
τοῦ Τάο Γκό

Ο ΤΑΟ ΓΚΟ, ὁ τρομερὸς Κινέζος ἀρχιεγκληματίας καὶ μάγος, ἀδειάζει χημικὰ ὑγρά μέσα σὲ δοκιμαστικούς σωλήνες. Ἡ φωνὴ του ἀκούγεται σιγανὴ ἀλλὰ καθαρὴ:

— Ἐπιτέλους! Μπορῶ τώρα νὰ δουλέψω ἀνενόητος! Ἡ παγίδα ποῦ ἔστησα στοὺς Ὑπερανθρώπους ἔπιασε τὴ λεία της! Τὸ δικαστήριο πίστεψε ὅτι εἶναι πραγματικὰ ἔνοχοι καὶ τοὺς καταδίκασε! Χά, χά, χά!

Ἀδειάζει λίγο ὑγρὸ ἀκόμα καὶ συνεχίζει:

— Τὸ φιλμ ποῦ παρουσιάσα ἦταν ἀριστουργηματικό! Ἦταν ἕνα μεγάλο κόλπο! Τὰ πρόσωπα στὴν πραγματικότητα δὲν ἔμοιαζαν καὶ πολὺ μὲ τοὺς Ὑπερανθρώπους, ἀλλὰ ἔκανα τὸ δικαστήριο, τὸ ἀκροατήριο καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς Ὑπερανθρώπους νὰ δοῦν τὸ φιλμ ὅπως ἤθελα ἐγώ! Τοὺς τὸ ἐπέβαλα αὐτὸ μὲ τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς μου! Χά, χά, χά!

Ὁ Κινέζος χαϊδεύει μὲ ἱκανοποίησι τὸ μουστάκι του καὶ προσθέτει:

— Καὶ τὸ ἡμερολόγιό ἦταν σπουδαῖο κόλπο! Τὸ εἶχα πλαστογραφήσει ἐγὼ καὶ τὰ ζῶα οἱ δικαστὲς πίστεψαν πὼς τὸ εἶχε πραγματικὰ γράψει ὁ ἴδιος ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς μένει σιωπηλὸς καὶ ἀφοσιώνεται στὰ πειράματά του. Ἐπειτα σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του λάμπουν θριαμβευτικὰ.

— Ἡ ἐπιτυχία μου εἶναι μεγάλη!, λέει μὲ φωνὴ γεμάτη σατανικότητα. Πολὺ μεγάλη! Ἄν τὰ πειράματα αὐτὰ ἀποδειχθοῦν σωστά, ὡς τὸ τέλος ἔφτασε πιά ἡ βασιλεία τοῦ Σατανά! Τὸ ὑγρὸ ποῦ κατασκευάζω θὰ προσθέσῃ στὸν αἶρα, ποῦ ἀναπνέουν οἱ ἄνθρωποι, ἕνα νέο στοιχεῖο, ποῦ ἔχει παράξενη ἐπίδρασι στὰ νεῦρα, Χαλαρώνει τὰ νεῦρα καὶ μεταβάλλει τοὺς ἀνθρώπους σὲ πλάσματα χωρὶς θέλησι! Ἔτσι, χωρὶς κόπο, χωρὶς μάχες καὶ χωρὶς ἀπώλεια χρόνου, θὰ γίνω ὁ Μαῦρος Αὐτοκράτωρ τοῦ Κόσμου! Ὅλοι οἱ λαοί, ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὡς τὴν Ἀσία κί, ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ὡς τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία, θὰ γίνουν ὄργανά μου! Θὰ γίνουν σκλάβοι μου, σκλάβοι τοῦ Σατανά!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σιμούν μένει ἐντελῶς ἀπαθὲς καὶ ἀδιάφορο, καθὼς τὸ Ὑπερα-

γόρι κρατάει την κινηματογραφική μηχανή και άποτυπώνει σ' ένα φιλμ αυτά που λέει και που κάνει ο Τάο Γκό. Το μυαλό του έχει κλείσει, όπως κλείνει κανείς μια πόρτα, και δεν αφήνει τις έντυπώσεις να εισχωρούν μέσα του και να δημιουργούν σκέψεις. "Ετσι, συνεχίζει την κινηματογράφηση του Τάο Γκό, χωρίς ο διαβολικός Κι έζος, με την παράσχηρ σκέψη, να αντιληφθή την παρουσία του και την παγίδα που του έτοιμάζει το παιδί.

— Αυτό είναι!, άντηχεί ξαφνικά με ταραχή ή φωνή του Κινέζου. Τα πέραματά μου πέτυχαν! Το θαυμαστό υγρό βρίσκεται στα χέρια μου! Η νίκη είναι δική μου! Δεν έχω παρά να κατασκευάσω αρκετό από το υγρό αυτό και να ραντίσω μ' αυτό όλες τις χώρες του κόσμου! "Ετσι, σε λίγες ώρες, η Άνθρωπότης θα είναι δική μου και οι Ύπεράνθρωποι δε θα μπορούν πια να αλλάξουν τα πράγματα! Τί βλάκες, αλήθεια, αυτοί οι Ύπεράνθρωποι! Δέχτηκαν να τους φυλακίσουν και να τους εξορίσουν, μολοντί μπορούσαν να τσακίσουν και τους δικαστές και τους αστυνομικούς και όλoκληρο τον πληθυσμό της Νέας Υόρκης! Τους έμυχολόγησα όμως καλά! "Ημουν βέβαιος ότι θα δέχονταν να υποστούν την τιμωρία για να μη δώσουν κακό παράδειγμα στους άλλους ανθρώπους! Τί βλά-

κες! Θέλω όμως να δώ τί φάτσες θα κάνουν όταν αύριο το πρωί άρχίσω την επίθεσή με το νέο μου όπλο! Άύριο το πρωί, την ώρα που θα ανατείλη ο ήλιος, θα άρχίσω να ραντίσω τη Γη με το ύπεροχο υγρό μου! Χά, χά, χά!

Ο Σιμούν πιέζει ένα κουμπάκι και ή κινηματογραφική συσκευή παύει να λειτουργή. Σκύβει, κάνει μερικά βήματα πλάγια και άπογειώνεται. Περνάει πάνω από τον ούρανοξύστη, όπου είχε αφήσει τον Ύπερέλληνα, και κάνει νεύμα στον έξάδελφό του να τον ακολουθήσει:

— Θα πάμε στον Κυβερνήτη της Νέας Υόρκης, του λέει καθώς πετούν μέσα στη νύχτα. "Εκινηματογράφησα τον Τάο Γκό. Δεν ξέρω τί έιπε και τί έκανε, γιατί είχα άπομονώσει έντελώς το μυαλό, για να μη με αντιληφθή! Είμαι όμως βέβαιος ότι κάτι τρομερό έιπε ο Κινέζος. Το διαισθάνομαι!...

Λίγες στιγμές αργότερα, οι δυο μικροί ήρωες πλησιάζουν στο Κυβερνείο της Νέας Υόρκης και μπαίνουν μέσα από ένα άνοιχτο παράθυρο.

Ο Κυβερνήτης της πόλεως, ένας ήλικιωμένος άντρας με εύγενικό πρόσωπο και άσπρα μαλλιά, πετάγεται όρθιος μόλις βλέπει να μπαίνουν τα δυο νεώτερα μέλη της οικογενείας των έξορίστων Ύπεράνθρώπων.

— Αυτό λέγεται θράσος! φωνάζει. Είστε...

— Κύριε Κυβερνήτα!, τὸν διακόπτει ὁ Σιμόν. Πρέπει νὰ μὰς ἀκούσετε. Ἐγὼ κι' ὁ Ὑπερέλληνας παρακούσαμε στὴς διαταγὲς τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ ἐπιστρέψαμε στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ συγκεντρώσουμε ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός μας! Στὸ κάτω-κάτω δὲν σὰς κάνει ἐντύπωση τὸ γεγονός, ὅτι, ἂν ἤμαστε πραγματικά ὄργανα τοῦ Κακοῦ δὲ θὰ λογαριάσαμε καθόλου τὴν ἀπόφασί τοῦ δικαστηρίου, ἀφοῦ ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ καταστρέψουμε μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ὀλόκληρη τὴ Νέα Ὑόρκη;

Ὁ Κυβερνήτης ζαρώνει τὰ φρύδια του. Βρίσκει κάποια λογικὴ στὰ λόγια τοῦ Σιμόν.

— Πολὺ καλὰ, λέει. Σὲ ἀκούω!

— Ἐκινηματογράφησα τὸν Τάο Γκό, λέει ὁ Σιμόν, τὸν τρομερὸ Κινέζο, ποῦ ἦταν ὁ κυριώτερος μάρτυς κατηγορίας ἐναντίον μας! Τὸν ἐκινηματογράφησα κρυφά, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθῆ, τὴν ὥρα ποῦ ἔκανε κάποιο πείραμα.

— Λοιπὸν; ρωτᾷ ὁ Κυβερνήτης. Περιέχει τὸ φιλμ αὐτὸ ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἀθωότητά σας;

— Δὲν ξέρω, ἀπαντᾷ ὁ Σιμόν, τί περιέχει τὸ φιλμ. Ὁ Κυβερνήτης ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Δὲν ξέρεις; Μὲ κοροϊδεύεις, λοιπὸν;

— Ὁχι! Γιὰ νὰ μὴν ἀντι-

ληφθῆ τὴν παρουσία μου ὁ Τάο Γκό, ἔκλεισα, ἀπομόνωσα τὸν ἐγκέφαλό μου μὲ αὐθυποβολή. Ἔτσι, δὲν ξέρω τί ἐκινηματογράφησα. Θὰ προβάλω ὁμῶς τὸ φιλμ καὶ θὰ μάθουμε...

Σβῆνει τὸ φῶς καί, στρέφοντας τὴ μηχανὴ του πρὸς τὸν τοῖχο, πιέζει ἓνα κουμπάκι. Μιὰ φωτεινὴ δέσμη ξεπηδάει ἀπὸ τὴ συσκευή καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ Τάο Γκό παρουσιάζεται καθαρὰ...

Ὅταν ἡ προβολὴ τελείωσε καὶ τὸ φῶς ἄναψε πάλι, τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ ὁ γερο-Κυβερνήτης εἶναι κατάχλωμοι.

— Θεέ μου!, μурμουρίζει ὁ τελευταῖος. Εἶναι καταπληκτικὸ! Εἶναι τρομερό! Ἐνας κακοῦργος, ὁ μεγαλύτερος κακοῦργος ποῦ ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος, κατάρθωσε νὰ μὰς ξεγελάσει καὶ νὰ μὰς κάνη νὰ καταδικάσουμε καὶ νὰ ἐξορίσουμε τοὺς Ὑπερανθρώπους, τοὺς προστάτες μας! Εἴμαστε ἡλίθιοι! Μὰς ἀξίζει ὅ,τι κι' ἂν πάθουμε! Τώρα, ὁ κακοῦργος αὐτὸς ἐτοιμάζεται μὲ τὴν ἡσυχία του νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ἐνῶ ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ οἱ δικοὶ του βρίσκονται μακριὰ, ἐξοριστοί!

Πιέζει ἓνα κουμπὶ κι' ἀμέσως ἡ πόρτα ἀνοίγει κι' ἕνας ἀστynomικός μπαίνει μέσα καὶ φέρνει τὸ χέρι του στὸ πιστόλι του.

— Ἦσυχα!, λέει ὁ Κυβερνήτης. Οἱ Ὑπεράνθρωποι

είναι άθώοι! Θα είδοποίησης άμέσως γι' αυτό όλα τὰ άστυνομικά τμήματα, καθώς και τὶς έφημερίδες! Πρέπει νὰ τὸ μάθουν όλοι! Καὶ θα είδοποίησης τούς άσυρματιστὲς τοῦ Κυβερνείου νὰ στείλουν σήμα πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο μὲ τὴ φράσι: «Βοήθεια, Ὑπεράνθρωπε! Κινδυνεύουμε! Ἐλα στὸ Κυβερνείο!»

— «Όχι!, λέει ὁ Ὑπερέλληνας. Δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τίποτα ἀπ' όλα αὐτά! Θα μάθῃ ἔτσι ὁ Τάο Γκὸ ὅτι ἔγινε γνωστὴ ἡ άπάτη του καὶ ὅτι οἱ Ὑπεράνθρωποι ἐπιστρέ-

Ὁ Κοντοστούπης λέει: — Τῆς φυλακῆς τὰ σίδερα εἶναι γιὰ τοὺς λεβέντες!

φουν στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ θα πάρῃ τὰ μέτρα του! Ἀφήστε μας νὰ ἐνεργήσουμε ὅπως ξέρουμε ἐμεῖς!...

«Βοήθεια
Ὑπεράνθρωπε!»

ΚΑΙ ὁ Ὑπερέλληνας σηκώνει τὸ ἓνα του χέρι καὶ πιέζει ἓνα κουμπάκι σ' ἓνα μικροσκοπικὸ ραδιοπομπό, πὺ εἶναι περασμένος στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του σάν ρολογάκι.

«Ἐδῶ Ὑπερέλληνας!, λέγει. Ἐδῶ Ὑπερέλληνας!, Καλῶ τὸν Ὑπεράνθρωπο! Καλῶ τὸν Ὑπεράνθρωπο!»

Περνοῦν μερικὲς στιγμὲς. Ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπερανθρώπου λέει μέσα ἀπὸ τὸν ραδιοπομπό:

«Ἐδῶ Ὑπεράνθρωπος! Ὑπερέλληνα! Θα σὰς τιμωρῶ σκληρὰ τὸν Σιμὸν καὶ σένα, γιὰτὶ παρακούσατε στὶς διαταγῆς μου!».

«Ἄκουσε, Ὑπεράνθρωπε. Συμβαίνει...»

«Ποῦ βρισκόσαστε;»

«Στὴ Νέα Ὑόρκη! Στὸ Κυβερνείο! Ἐχουμε νὰ σοῦ δώσουμε ἓνα μήνυμα τοῦ Κυβερνήτου! Εἶσαι ἔτοιμος νὰ τὸ πάρῃς;»

«Εἶμαι ἔτοιμος!»

Ὁ Ὑπερέλληνας πλησιάζει τὸν ραδιοπομπὸ σὺ στόμα τοῦ Κυβερνήτου. Αὐτὸς λέει μὲ συγκινημένη φωνή:

«Ὑπεράνθρωπε! Βοήθεια, Ὑπεράνθρωπε! Ἡ πόλις τῆς

— Αύτοι οι άνθρωποι είναι έχθροι της ανθρωπότητας! Τό όρκίζομαι αυτό! Τους είδα νά...

Νέας 'Υόρκης ζητεί συγγνώμη από σένα και τους συντρόφους σου! Καί ζητεί τη βοήθειά σας! Κινδυνεύουμε! Κινδυνεύει ολόκληρη ή 'Ανθρωπότης! Βοήθεια, 'Υπεράνθρωποι! 'Ελάτε άμέσως στο Κυβερνείο, όπου θρίσκονται ό Σιμούν κι' ό 'Υπερέλληνας. Βοήθεια!».

«'Ερχόμαστε άμέσως!», άπαντάει ή φωνή του 'Υπερανθρώπου.

Λίγα λεπτά αργότερα, πέντε ιπτάμενες μορφές μπαίνουν στο γραφείο του Κυβερνήτου από τό άνοιχτό παράθυρο, ή μιά πίσω από την άλλη.

Είναι ό 'Υπεράνθρωπος, ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ό Κεραυνός, ή 'Αστραπή και ό... ήρωϊκός Κοντοστούπης!

Ό 'Υπεράνθρωπος στέκεται μπροστά στα δυό παιδιά και τά κυττάζει άυστηρά.

— Γιατί παρακούσατέ λέει. Γιατί περιφρονήσατε όχι μόνο τις διαταγές μου, αλλά και τους νόμους; 'Αφού οι νόμοι μας καταδίκασαν, έμεις είχαμε την ύποχρέωσι νά...

— Σε παρακαλώ, 'Υπεράνθρωπε, έπεμβαίνει ό Κυβερνήτης. Συγχώρησέ τους! 'Αν τά δυό αυτά παιδιά δέν έπέστρεφαν άπόψε στη Νέα

‘Υόρκη αύριο ή ‘Ανθρωπότης θα ήταν μιὰ μάζα από σκλάβους του Σατανά! ‘Ο κίνδυνος είναι μεγάλος, φριχτός!

Και διηγείται στον ‘Υπεράνθρωπο αυτά που είχαν συμβή. ‘Ο Σιμούν προβάλλει πάνω: πάνω στον τοίχο τὸ φιλμ τοῦ Τάο Γκό.

Τὸ πρόσωπό του ‘Υπεράνθρωπου γίνεται κατακόκκινο ἀπὸ τὸ θυμὸ.

— Τὸ τέρας! φωνάζει. Τὸ κάθαρμα! Πρέπει νὰ ἐξοντωθῆ! Νὰ ἐξοντωθῆ με κάθε θυσία! Πρέπει...

‘Η φωνὴ τοῦ ‘Ε λ Γ κ ρ ἔ κ ο τὸν διακόπτει.

— Σιμούν, λέει, μπορείς νὰ προβάλεις πάλι τὸ φιλμ; Πρόσεξα κάτι καὶ θέλω νὰ βεβαιωθῶ! ‘Αν εἶναι αὐτὸ που ὑποψιάζομαι...

Ζαρώνοντας τὰ φρύδια του με ἀπορία, τὸ ‘Υπεραγόρι ἀρχίζει πάλι τὴν προβολὴ τοῦ φιλμ.

— Στάσου!, φωνάζει ξαφνικά ὁ ‘Ελληνας. Κράτησε ἀκίνητη τὴ μηχανὴ νὰ μὴ γυρίζη. Θέλω νὰ ἐξετάσω με προσοχὴ τὴν εἰκόνα!

Πηγαίνει κοντὰ στὸν τοίχο, ἐξετάζει γὰ πολλὴ ὥρα τὴν εἰκόνα τοῦ Τάο Γκό καὶ τῶν πειραματικῶν ὀργάνων του καὶ λέει με χαρὰ:

— Αὐτὸ εἶναι! Αὐτὸ εἶναι! Περιμένετε με ἐδῶ! Σιμούν, ἔλα μαζί μου! Κι’ ἐσύ, ‘Υπερέλληνα!

‘Απογειώνεται καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυ-

ρο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιὰ.

Οἱ ὑπόλοιποι: ‘Υπεράνθρωποι κάθονται ἤρεμα σὲ πολυθρόνες, ἐνῶ ὁ Κυβερνήτης πηγαινεύεται μέσα στὸ δωμάτιο ἀνήσυχτα καὶ νευρικά, μουρμουρίζοντας:

— Εἶναι τρομερό! Τρομερό! ‘Αν δὲν προλάβουμε, αύριο τὸ πρωτὴ ἢ ‘Ανθρωπότης θα μὴ σὲ μιὰ ἐποχὴ σκλαβιάς καὶ ἀποκτηνώσεως! ‘Υπεράνθρωποι! Τί περιμένετε, λοιπόν; Γιατί δὲν πηγαίνετε νὰ ἐξοντώσετε τὸν Τάο Γκό;

— Περιμένουμε τὸν ‘Ε λ Γ κ ρ ἔ κ ο, ἀπαντᾷ ἤρεμα ὁ ‘Υπεράνθρωπος. Γιὰ νὰ φύγῃ ἔτσι, κάποιος λόγο θα εἶχε!

— Μά.. στὸ μεταξύ... ὁ Τάο Γκό μπορεί νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμο! Πῶς μπορεῖτε νὰ κάθεστε ἔτσι τὴ στιγμὴ που ὁ κόσμος κινδυνεύει; Πρέπει νὰ δράσετε! Σὰς διατάξω νὰ δράσετε!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος χαμογελάει.

— Πρωτὸν ἀπ’ ὅλα πρέπει νὰ μάθετε ὅτι οἱ ‘Υπεράνθρωποι δὲν παίρνουν διαταγὰς ἀπὸ κανένα! ‘Επειτα, μάθετε ὅτι τὸ κυριώτερο προσὸν που πρέπει νὰ ἔχη ἕνας μαχητὴς εἶναι ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ ἡρεμία. Χωρὶς ψυχραιμία, ἡρεμία, καὶ ὑπομονή, καμμιὰ μάχη δὲν μπορεῖ νὰ κερδηθῆ! ‘Αν τώρα βιαστούμε καὶ ἐπιτεθούμε ἐναντίον τοῦ Τάο Γκό, μπορεῖ νὰ ἔχουμε ὡς μό-

νο αποτέλεσμα να ειδοποιηθῆ ὁ διαβολικός αὐτὸς ἐχθρὸς καὶ νὰ μᾶς ξεφύγῃ.

Ὁ Κυβερνήτης χαμηλώνει τὸ κεφάλι του.

— "Ἐχεις δίκιο. Ὑπεράνθρωπε!, λέει. Σοῦ ζητῶ συγγνώμη! Ἡ μεγάλη συγκίνησι μ' ἔκανε νὰ χάσω τὴν αυτοκυριαρχία μου! Σὰς ὑπόσχομα: νὰ περιμένω μὲ ὑπομονή!

Τὸ ἀντίδοτο
τοῦ "Ἑλληνα

ΠΕΡΝΟΥΝ μερικὲς ὥρες. Ἡ νύχτα προχωρεῖ. Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα καὶ ὁ οὐρανὸς ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνεται γκριζὸς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, σημάδι πὼς σὲ καίμια ὥρα, ἀκόμα θ' ἀρχίσῃ νὰ ξημερώνῃ.

Ξαφνικά, ἀπὸ τὸ παράθυρο ὁ Ἑλ Γκρέκο μπαίνει συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ὑπερέλληνα καὶ τὸν Σιμουὺν. Στὸ χέρι του κρατᾷ: ἓνα μικρὸ σκούρο ἀντικείμενο, πού μοιάζει μὲ μικρὴ θάμβα.

— Λοιπὸν; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Βρῆκα τὸ ἀντίδοτο στὸ νέο ὄπλο τοῦ Κινέζου!, λέει ὁ Ἑλληνας. Τὸ ὑγρὸ, μὲ τὸ ὁποῖο σκοπεύει νὰ ἀποβλακώσῃ τὸν κόσμον, περιέχει ἄφθονο ὕδρογόνο. Αὐτὸ τὸ κατὰλαβα ἀπὸ κάτ' ἀφροῦς πού εἶδα νὰ βγάξῃ τὸ ὑγρὸ στὴν εἰκόνα τοῦ φιλμ! Κατασκεύασα, λοιπὸν, μὲ τὴ βοήθεια

τοῦ Σιμουὺν καὶ τοῦ Ὑπερέλληνα μιὰ θάμβα πού περιέχει ἓνα ἀέριο. Τὸ ἀέριο αὐτὸ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ προσελκύῃ καὶ νὰ ἀφομοιώνῃ τὸ ὕδρογόνο. Ἔτσι ἐκσφενδονίζοντας τὴ θάμβα αὐτὴ μέσα στὸ ἐργαστήριον τοῦ Τάο Γκό, θὰ ἀφαιρέσουμε τὸ ὕδρογόνο ἀπὸ τὸ τρομερὸ ὑγρὸ τοῦ Κινέζου! Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι προμακτικὸ γιὰ τὸν Τάο Γκό. Δὲ θὰ καταστραφῶν μόνον τὰ σχέδιά του. Μὲ τὴν ἀποτομὴ ἀφαίρεσι τοῦ ὕδρογόνου, θὰ γίνῃ συμπύκνωσι τοῦ ὑπόλοιπου ὑγροῦ καὶ ἴσως προκληθῇ ἔτσι ἡ ἐξόντωσις τοῦ ἴδιου τοῦ Τάο Γκό. Γι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ὄμως δὲν εἶμαι βέβαιος. Ὁ Σιμουὺν θὰ ἀναλάβῃ νὰ πεπάξῃ τὴ θάμβα, γιὰτὶ εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ ἀπομονώσῃ τὴ σκέψι του ἀπὸ τὴ σκέψι τοῦ Τάο Γκό! Ἐλάτε! Καλὴ ἀντάμωσι, κύριε Κυβερνήτα!

— Στὸ καλὸ, παιδιὰ μου! μουρμουρίζει αὐτὸς. Καλὴ ἐπιτυχία!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι βγαίνουν ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ ἀπομακρύνονται μέσα στὸν γκριζὸ οὐρανὸ τῆς αὐγῆς. Ἐχει πιά ἀρχίσει νὰ φωτίζεται ζωηρὰ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ξημερώσῃ ἐντελῶς.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι παίρνουν θέσεις πάνω σὲ διάφορους οὐρανοξύστες, γύρω ἀπὸ τὸν οὐρανοξύστη, ὅπου

βρίσκεται τὸ διαμέρισμα τοῦ Τάο Γκό.

Ὁ Σιμουὴν, μὲ τὴ βόμβα στὸ χέρι, πετάει πρὸς τὸ ἐργαστήριο τοῦ Κινέζου.

Δὲν σκέπτεται τίποτα. Μὲ τὴ δύναμι τῆς θελησέως του, ἔχει κατορθώσει νὰ κλείσῃ τὶς πόρτες τοῦ μυαλοῦ του.

Ὅταν φθάσῃ σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων ἀπὸ τὴν τάρασα τοῦ οὐρανοξύστη, μένει μετέωρος, ἀκίνητος στὸν ἀέρα καὶ σηματοδοῦντας μὲ προσοχή, ἐκσφενδονίζει τὴ βόμβα καὶ ἀπομακρύνεται γοργά.

Αὐτὴ διαγράφει μιὰ τροχιά στὸν ἀέρα καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει μέσα στὸ ἐργαστήριο τοῦ Τάο Γκό...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ Κινέζος κάνει κάτι παράξενο. Εἶναι καθισμένος μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ ἀπὸ μεγάλα μπουκάλια ἀδειάζει ἓνα κιτρινοπράσινο ὑγρὸ μέσα σὲ μικρὲς τράμπες, σὰν ἐκεῖνες ποὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὰ κουνούπια.

— Εἶμαι ἕτοιμος!, μουρμουρίζει. Ἐτοιμος! Τὸ νέο μου ὄπλο εἶναι ἕτοιμο! Σὲ λίγα λεπτά, θ' ἀρχίσω τὸ ράντισμα καὶ οἱ ἀνθρωποὶ θὰ γίνουν ὄλοι ὑπάκουα ὄργανά μου! Σκλάβοι μου! Χά, χά, χά!

Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι τρομακτικὸ.

Ἡ βόμβα τοῦ Σιμουὴν μπαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πέφτει πάνω στὸ τραπέζι. Ἀνοίγει στὰ δύο, σὰν ρόδι! Ἀ-

πὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς βγαίνει ἓνα πυκνὸ γαλαζιο ἀέριο.

Ἀμέσως ὄλα τὰ μπουκάλια καὶ οἱ τράμπες μὲ τὸ ὑγρὸ τοῦ Τάο Γκό σπάζουν καὶ τὸ κιτρινοπράσινο ὑγρὸ χύνεται πάνω στὸ τραπέζι καὶ στὸ πάτωμα, βγάζοντας ὑδρατμούς ποὺ σμίγουν μὲ τὸ ἀέριο καὶ στρобиλίζουνταὶ στὸν ἀέρα!

Τὸ ὑγρὸ χάνει τὸ χρῶμα του. Γίνεται κάτασπρο σὰν τὸ γάλα! Καὶ βγάζει μιὰ θερμότητα τόσο ἐπιτονη ὥστε ὁ Τάο Γκό ἀναγκάζεται νὰ τραθηχτῆ πίσω, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο. Μιὰ δυνατὴ ὄσμη τὸν χτυπάει στὸ ρουθούνια καὶ κάνει τὸ λαρυγγί του καὶ τὰ πνευμόνια του νὰ τσουίζουν. Τὰ μάτια του πονοῦν τόσο πολὺ, ὥστε ἄφθονα δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλά του καὶ ὁ Κινέζος ἀναγκάζεται νὰ τὰ κλείσῃ.

Περπατώντας πασπατευτὰ φτάνει στὸ παράθυρο καὶ πηδάει ἔξω, στὴν τάρασα. Ἐκεῖ παίρνει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια του.

Μιὰ θλαστήμια ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στήθος του. Δὲ βλέπει καθαρὰ. Διακρίνει τὰ ἀντικείμενα γύρω σὰν μέσα σὲ μιὰ πυκνὴ ὁμίχλη. Οἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ καταραμένου ὑγροῦ ἔβλαψαν τὰ μάτια του.

— Πρέπει νὰ πετάξω!, μουρμουρίζει σφίγγοντας τὰ χέρια του καὶ τὰ δόντια του. Πρέπει νὰ φύγω πετώντας! Τὸ σῶμα μου νὰ γίνῃ ἐλαφρὸ σὰν τὸν ἀέρα!

Ἀπογειώνεται καὶ τὸ κορμί του σκίζει τὸν ἀέρα, ἐνῶ ἡ ρόμπτα του ἀνεμίζει πίσω του. Τότε, οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀρχίζουν τὴν ἐπίθεσι. Μιὰν ἐπίθεσι μανιασμένη καὶ ἀποφασιστική.

Ἐναέριο
ποδόσφαιρο!

ΠΡΩΤΟΣ φτάνει κοντά του ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἡ γροθιά του ἥρωος τῶν ἡρώων χτυπάει τὸν Τάο Γκό στὸ στήθος με τὴ δύναμι, ὥστε τὸ κορμί του διαβολικῶς Κινέζου ἐκσφενδονίζεται πεντακόσια μέτρα μακριά, πρὸς τὴν κατεύθυνσι ὅπου βρισκόταν ὁ Κεραυνός.

Ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ σβέρκο, ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης ξεφωνίζει:

— Μπράβο! Εἶσαι σπουδαῖος τερματοφύλακας, Κεραυνέ! Ἐπιασες ἕνα τρομερὸ σούτ! Δόσε μου πάσα τώρα!

Ἡ γροθιά τοῦ Κεραυνοῦ χτυπάει τὸν Κινέζο στὸ σαγόνι. Ὁ Τάο Γκό, ποῦ ἔχει κάνει τὸ σῶμα του ἄτρωτο με τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του, δὲν παθαίνει τίποτα. Ἐκτινάζεται ὅμως χίλια μέτρα μακριά, πάνω ἀπὸ τὸ λόφο, ἐξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη!

Ὁ νάνος χιμαίει πρὸς τὰ ἐκεῖ οὐρλιάζοντας:

— Παραμερίστε ὄλοι! Ἐρχεται ὁ τρομερὸς ποδόσφαιρι

στῆς Κοντοστούπαρος! Θὰ βάλω γκόλ!

Καθὼς ὅμως πλησιάζει: στὸν Τάο Γκό, ὁ ἐχθρὸς τοῦ κόσμου παθαίνει μιὰ καταπληκτικὴ μεταμόρφωσι. Γίνεται ἕνα εἶδος δράκοντος με φτερά καὶ με μᾶτια, ποῦ βγαίνουν ἀπὸ τὸ κρανίον του, στηριγμένα στὴν ἄκρη τοῦ κοτσανιών!

Ὁ νάνος βρίσκεται ἀγκαλιασμένος με τὸ δράκοντα.

Μὰ δὲ φοβάται! Ὁ Κοντοστούπης θυμώνει, γιατί ἡ «μπάλλα» του εἶχε μεταβληθῆ σὲ δράκοντα, καὶ ἐτοιμάζεται: ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐπίθεσι. Μὰ ὁ δράκοντας γίνεται: πάλι Τάο Γκό. Εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ δύναμι τῆς θελήσεώς του ἔχει ἐξασθενήσει ἀπὸ τὴν ἀναθυμίασι: τοῦ ὕγρου ποῦ τὸν εἶχαν μισοτυφλώσει!

Τὸ πόδι τοῦ Κοντοστούπης τραβιέται πίσω καὶ δίνει μιὰ τραμερὴ κλωστοῖα στὰ μαλλὰ καὶ τοῦ Τάο Γκό. Ὁ Κινέζος ξεκινάει πάλι σὰν σαίττα καὶ στριφογυρίζοντας τρελλὰ πηγαίνει καὶ πέφτει: με δρόντο στὰ πόδια τοῦ λόφου!

— Γκόσοο! οὐρλιάζει ὁ νάνος. Νικήσαμε! Θρίαμβος. Μπράβο, Κοντοστούπη!

Ὁ Ὑπερέλληνας κ' ὁ Σιμουν προσγειώνονται κοντὰ στὸν Τάο Γκό, ποῦ ἀνασηκώνεται με δυσκολία, καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ὀρμήσουν ἐπάνω του.

Ὁ Κινέζος ὅμως ἀπλώνει τὸ χέρι του, με τὸν δείκτη τετωμένο. Ἀπὸ τὸ δάχτυλο

ξεπηδάει μια δέσμη κεραυνών; πού χτυπούν κατάστημά τον Σιμόν και τον κάνουν να τραβήχτη πίσω!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα ἀτσάλινο χέρι ἀρπάζει τὸν Τάο Γκὸ ἀπὸ τὸ σθέρκο. Ἐνα ἄλλο χέρι τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση. Καὶ τὰ δυὸ μαζὶ τὸν σηκώνουν ψηλά, καὶ τὸν χτυποῦν χάμω μὲ ἀπίστευτη ὀρμή!

Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος, πού τὸ πρόσωπό του συσπάται ἀπὸ ἀπερίγραπτη μανία, θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι.

Πέφτει πάνω στὸν πεσμένο ἀντίπαλό του καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν ποδοπατῆ μὲ τὰ μύωδη πόδια του, φωνάζοντας:

— Ἦρθε τὸ τέλος σου, Τάο Γκὸ! Ἔφτασε ἡ στιγμή νὰ τιμωρηθῆς γιὰ τὰ φριχτὰ ἐγκλήματατά σου!

Ὁ ἀπαίσιος ἐγκληματίας βογγάει ἀπὸ τὸν πόνο. Ἡ θρασύδειλη ψυχὴ του γεμίζει τρόμο, ἀπέραντο τρόμο θανάτου.

Ἀρχίζει νὰ ἐκλιπαρῆ, νὰ ἱκετεύη, νὰ ζητῆ οἴκτο ἀπὸ τοὺς προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος!

— Λυπήσου με, Ὑπεράνθρωπε! Μὴ μὲ χτυπάς! Μὴ! Θὰ γίνω καλὸς! Θὰ βάλω τίς γνώσεις μου στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἀνθρωπότητος! Θὰ προσφέρω μεγάλες ὑπηρεσίες στὸ κόσμο! Θὰ σὰς βοηθῶ στὴ δίωξι τοῦ ἐγκλήματος! Μὴ! Λυπήσου με! Δὲν ἀντέχω ἄλλο!

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐξα-

καλοῦθεῖ τὸ σφυροκόπημα. Ἡ ψυχὴ του γεμίζει φρίκη γι' αὐτὸ πού κάνει, μὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὸν τρομέρο αὐτὸ ἐχθρὸ τῆς Ἀνθρωπότητος νὰ ξεφυγῆ! Δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ κινή αὐτό! Ἄν τοῦ ξεφύγῃ, θὰ εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατο πολλῶν ἀνθρώπων, πού θὰ σκοτώσῃ στὸ μέλλον ὁ Τάο Γκὸ!

— Ὑπεράνθρωπε!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Δὲν εἶσαι ἐντάξει! Παίζεις μόνος σου μπαλάρα! Δόσε καμμιὰ μπαλλάρα καὶ σὲ μᾶς! Μήπως ζήλεψες ἐπειδὴ ἔβαλα γκόλ;

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ καὶ γελᾷ μὲ τὰ λόγια τοῦ κωμικοῦ νάνου. Κι' αὐτὸ εἶναι μοιραῖο! Γιατὶ χαλαρώνει γιὰ μιὰ στιγμή τὴν προσοχή του καὶ ὁ Τάο Γκὸ βρίσκει τὴν εὐκαιρία, πού περιμένε.

Ὁ Κινέζος χάνεται, συγκεντρώνοντας ὅλα τὰ ὑπολείμματά τῆς θελήσεώς του. Χάνεται καὶ γίνεται ἕνα ἀεράκι, πού περνάει ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Ὑπερανθρώπου σφυρίζοντας κοροΐδευτικά.

Ἐνα σατανικὸ, σαρκαστικὸ γέλιο ἀντηχεῖ στὸν ἀέρα:

— Χά, χά, χά! Κερδίσατε τὴ μάχη αὐτή, Ὑπεράνθρωποι! Μὰ δὲν κερδίσατε καὶ τὸν πόλεμο. Γιατὶ εἶμαι πάντα ζωντανὸς καὶ ἐλεύθερος κι' ἔτοιμος νὰ δράσω ἐναντίον σας καὶ ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος! Θάρθη γρηγορα μιὰ μέρα, πού ἡ νίκη θὰ εἶναι δική μου! Καὶ τότε, ὁ

Τάο Γκό θα φανή σκληρός πολύ σκληρός και άδυσώπητος! Θα σάς συντριμω, όπως συντρίθει κανείς το κεφάλι μιάς όχιάς που συναντά στο δρόμο του! Καλή αντίμωσι, Υπεράνθρωποι! Χά, χά, χά!

Για μερικές στιγμές, οι Υπεράνθρωποι μένουν ασάλευτοι μαρμαρωμένοι από την έκπληξί τους, με τα πρόσωπά τους χλωμά.

Ο Τάο Γκό τους είχε ξεφύγει! Ο Καταραμένος Κινέζος με τις υπερφυσικές μαγικές δυνάμεις και με τη σατανική ψυχή είναι και πάλι ελεύθερος να επιτεθή έναντιον του κόσμου.

— Δεν πειράζει, λέει ο Υπεράνθρωπος. Θα τον έξοντώσουμε στην επομένη μάχη μας. Τώρα, ως είμαστε ικανοποιημένοι που άποκαταστήσαμε την τιμή μας και σώσα

με την Άνθρωπότητα από ένα φριχτό κίνδυνο!

— Έσθ φαίς που μάς ξεφυγε!, φωνάζει ο Κοντοστούπης. Έπρεπε να με άφήσης να τον βάλω... γκόλ!

Οι Υπεράνθρωποι γυρίζουν στη Νέα Υόρκη, πετώντας άργά. Ξαφνικά, ο Υπερέλληνας φωνάζει:

— Κυττάξτε εκεί πέρα! Ένα τεράστιο μπαλόκι! Ένα κόκκινο τεράστιο μπαλόκι! Πάνω από τη Νέα Υόρκη!

— Έχει κάτι γράμματα επάνω του!, λέει ο Κεραυνός. Πελώρια χρυσά γράμματα!

Και διαβάζει μεγαλόφωνα:

«Η Νέα Υόρκη ζητεί συγγνώμη από τους Υπεράνθρωπους και τους εγγνώμονε!»

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Η διεύθυνσις του «Μ. ΗΡΩΟΣ» σάς καθιστά γνωστόν ότι :

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

Και τέλος η ανάπτυψωσις του «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 12ος — Άριθ. τεύχους 91 — Δρχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38. Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηθασιλίου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Στό τεύχος 92, πού κυκλοφορεί τήν έρχόμενη έβδομάδα καί πού είναι από τά πιο συναρπαστικά πού έχετε διαβάσει ποτέ, οί 'Υπεράνθρωποι δηλώνουν:

ΤΑΟ ΓΚΟ, ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ!

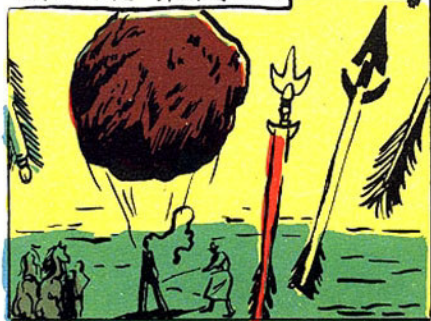
Ο τρομερός Κινέζος δοκιμάζει πάλι νά ικανοποιήση τήν αίμοδόρα ψυχή του εξοντώνοντας τούς άνθρώπους, αλλά βρίσκει πάλι στό δρόμο του τούς 'Υπεράνθρωπους, ακλόνητους φρουρούς τής Άνθρωπότητας!

ΤΑΟ ΓΚΟ, ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ!

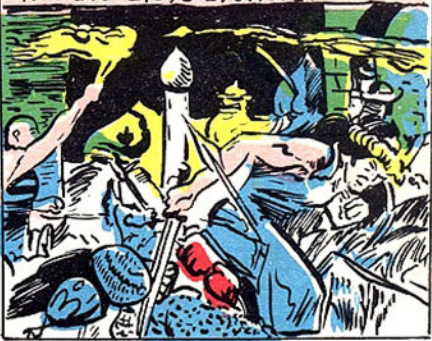
Θά πεθάνη όμως ό διαβολικός Κινέζος; Θά ύποκύψη επίτελους στό σφυροκόπημα τών ήρώων του Καλού; Αυτό θά τό μάθετε στό τεύχος 92, πού δέν πρέπει νά χάση κανένας!

ΤΣΕΓΚΙΣ ΧΑΝ

ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΕ Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ... ΟΙ ΚΑΤΑΠΕΛΤΕΣ ΤΟΥ ΤΣΑΚΙΖΑΝ ΤΩΡΑ ΤΑ ΟΧΥΡΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΚ ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ...

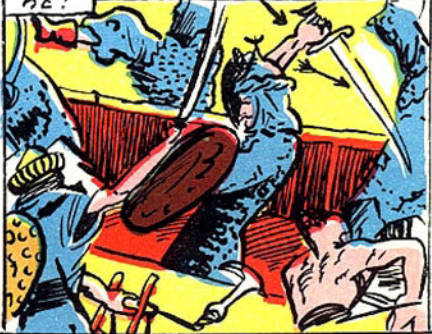

Η ΦΩΤΙΑ ΚΑΤΕΣΤΡΕΦΕ ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΕΡΡΕΕ ΑΧΝΙΕΤΟ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΝΤΑΣ ΕΝΑΚ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΣΤΡΑΤΟ, Ο ΤΣΕΓΚΙΣ ΧΑΝ ΕΓΡΑΝΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΣΤΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΣΙΝ, ΠΟΥ ΣΥΝΕΤΡΙΨΕ ΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑ!

Η ΕΠΙΘΕΣΙ ΗΤΑΝ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ! ΤΟ ΠΕΡΣΙΚΟ ΦΡΟΥΡΙΟ ΕΚΥΡΙΕΥΘΗ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ!